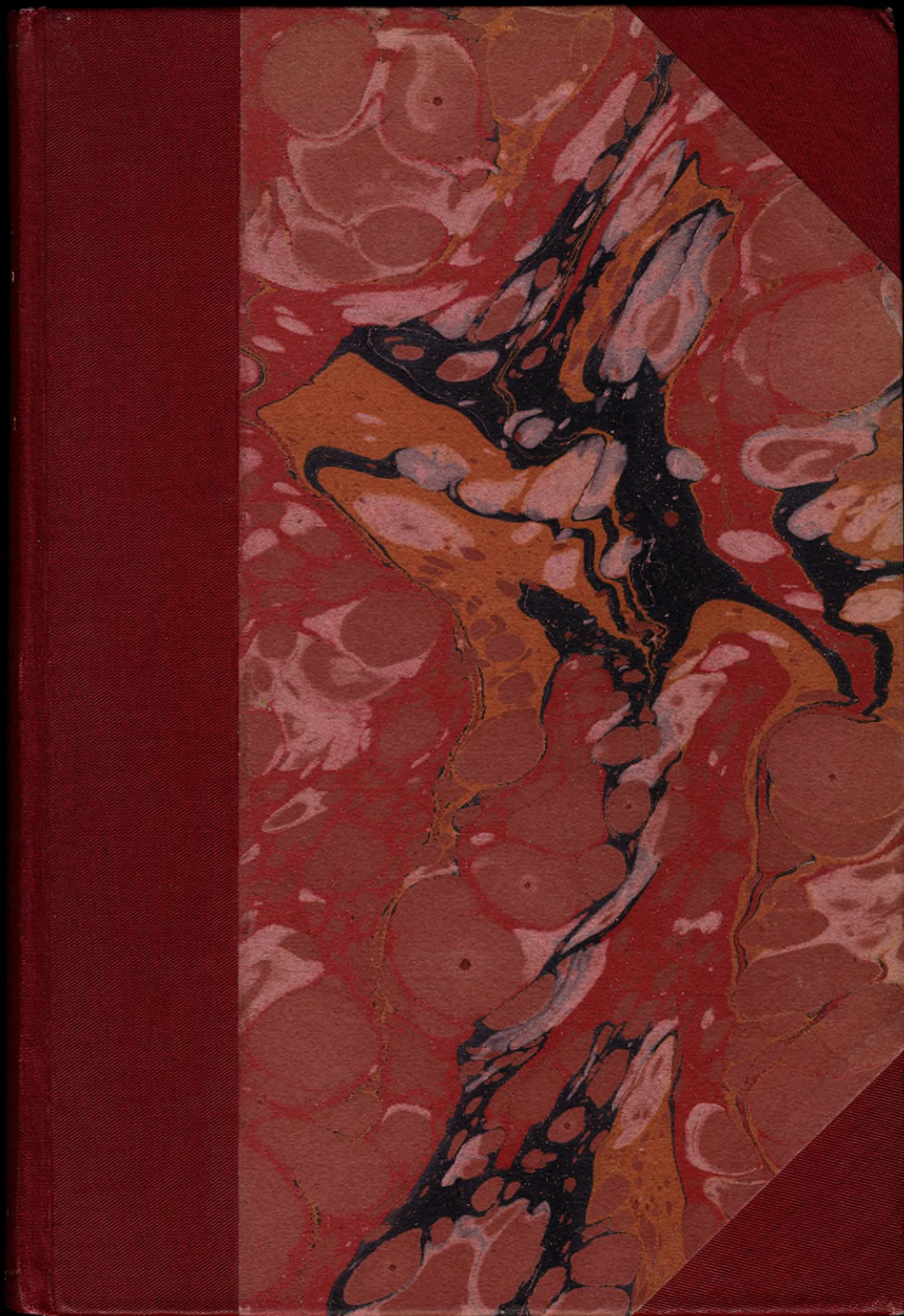

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Allmänna Sektionen

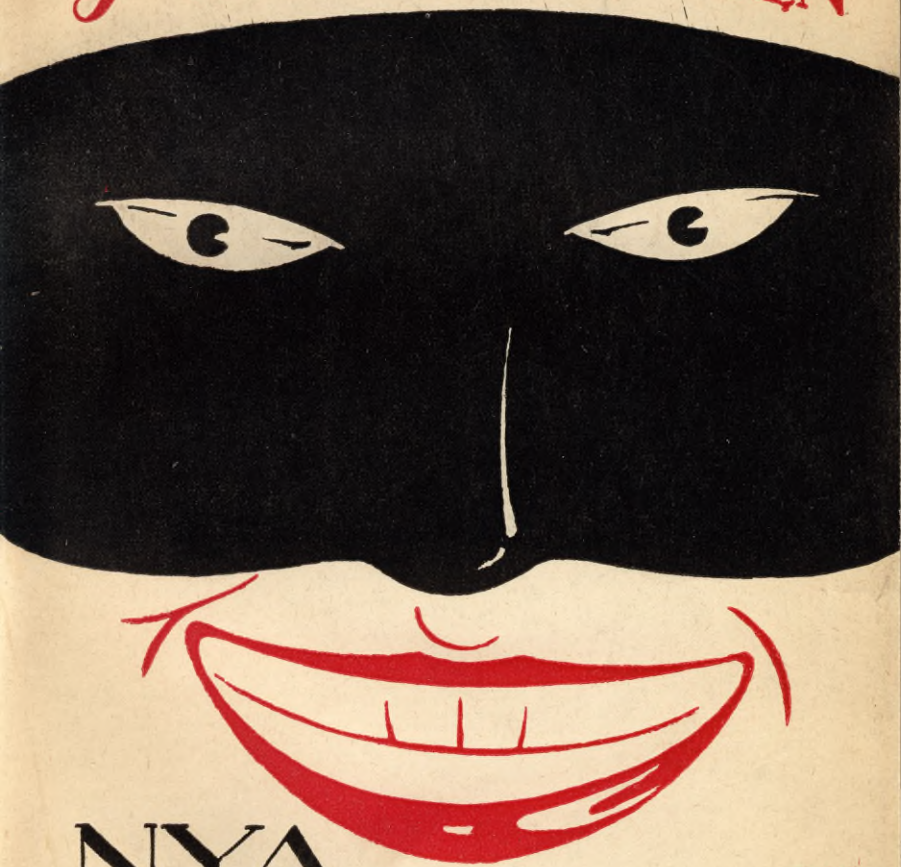
Litt.
Sv.

Lit.
W.

SVARTA MASKEN

NYA
DÅRDIKTER

ANDRA UPPLAGAN

30
17

Svarta Masken
Nya Därdikter

ANDRA UPPLAGAN

Svarta Masken

oooooooooooooooooooo

oooooooooooooooooooo

[= Anna Ryghberg]

Nya Därdikter

STOCKHOLM
THURE WAHLEDOWS FÖRLAG
(I DISTRIBUTION)

BOKTRYCKERIBOLAGET
STOCKHOLM
1924

EN DÅRES VISHETSREGLER

*Om hunden bindes med vänskapsband,
han sliter sig med detsamma.
När barnen rulla i Härnösand,
så bör man ropa på mamma.*

*Om syndabocken har svans och horn,
kan detta möjligen kvitta,
men picka fåglarna väderkorn,
så bör man stanna och titta.*

*Uti en gyllene fingerborg
kan jungfrun ej stängas inne.
När friarn får sig en mangelkorg,
så bör man lugna hans sinne.*

*När skördeanden sig rett ett bo
när du skall sova för natten;
och kokas soppa av mellanlägg,
den smakar sämre än vatten.*

*Ej någon brukar i bleckkastrull
sin gamla badsvamp förvälla,
och super mannen sig andaktsfull
av sprit, bör hustrun ej skälla.*

*När skördeanden sig rett ett bo
och lägger ägg, kan man fnissa.
I Nissa trivs man, det må ni tro,
men ingen trivs i fernissa.*

*Man seglar ej efter föreskrift
med vildsvinsjakten på haven,
och den, som dör utav mellangift,
behöver ej bli begravnen.*

*En kullersten av en grågrön färg
bör aldrig sättas i ringen.
Man jobbar gärna och spränger berg,
med Grängesberg jobbar ingen.*

*När extrabladen ses falla ner
från träden, kan man få krampen,
och kärlekspanten ej mot oss ler,
när man satt in'en på stampen.*

KONSTEN ATT FATTA SIG KORT

*Jag har för vana jämt att kort mig fatta —
ibland en bokstav räcker riktigt bra.
Om jag får veta att min gamla katta
har kolat av, så säger jag blott: A!*

*När uti bönen prästens küke glappar,
jag reser mig och säger: "Får jag B?"
Om dagens tidning gumman från mig nappar,
jag håller fast den med ett: "Låt mig C!"*

*Där annonserar man om strumpor tjocka,
och gumman frågar strax: "Vad kostar D?"
En yngling ringer på tamburens klocka,
jag säger: "Vi ha ingenting att G."*

*Av tvenne bokstäver blir namnet LN,
så hette hon, som en gång var min vän.
Jag ville gå på bio häromkvällen,
men tänk, att dit har jag ej hunnit N.*

Jag säger O! när jag är uti klämman,
och sådant händer ofta nog tyvärr.
Min hustrus namn jag stavas blott med MA —
hon är nog vacker, fast hon har ett R.

Det sitter dock på en av hennes vader,
ett gammalt märke efter en abcess,
men strunt i det — vi gärna dra en spader,
och slår jag då en kung, slår hon ett S.

En sommar bodde hon och jag på landet,
var afton brukade vi koka T;
en kväll sa gumman: "Jag tror ej jag kan det,
för det tog slut i middags på min V."

Ibland vi tog en liten ljusgrön eka
och rodde ut på Mälarn's klara sjö —
"Vad är det där?" skrek gumman min och peka,
jag svara genast: "Å de' Å en Ö."

UR DEN GLADA ÄNKANS DAGBOK

*Min första friare hette Källberg,
han var som målad med akvarellfärg.
I hemmet var han en riktig stugpamp,
och näsan sken som en eldröd flugsvamp.*

*Så kom en annan — han hette Blombäck
och gick omkring som en slankig tomsäck —
han stungen vart av en giftig ormgadd
och avled långsamt i kloroformvadd.*

*Den tredje friarn, vars namn var Ekrot,
var mycket spinkig på grund av bleksot,
han var så känslig som en magnetnål —
till sist han fastna i ett stakethål.*

*Jag minnes även den stackars Bladlind,
som svepte fram som en mild passadvind —
han tog sitt liv genom ett kanalhopp
och blev förmodligen en astralkropp.*

*Se'n fria slaktarn, den tjocka Flodlund,
i synen liknade han en blodhund;
han led förfärligt av korpulenssvett,
och håret sken utav konsistensfett.*

*Men god och svärmisk mig tycktes Ahlgren,
som älska kvinnor och vackra smalben,
hans själ blev alltid melankolidjup
var gång han tog sig en ådövisup.*

*En trägen friare var herr Vaxlund,
vars ben mig påminde om en taxhund;
han var ej ung och ej alls så ljusgrön,
men ett av storstadens värsta busfrön.*

*Med fasa tänker jag ock på Klarström,
jag nästan minns honom som en mardröm —
han drack ihjäl sig på alkoholjox,
och man bar bort honom i en kolbox.*

*När jag blev änka, så fria Vinkrans,
en akrobat, vilken älska lindans —
han sprang på linan med större lätthet,
när han satt i sig en stadig plättsmet.*

*Den sista friarn, som hette Hellgren,
han hade randiga karamellben —
till slut han halka från sin balkongtrapp
samt miste sansen och en kalsongknapp.*

GÅ EMELLAN

*Bäst är att vara neutral,
ej allt för het, ej allt för sval,
men slåss flottister två om fjällan,
då bör man söka gå emellan.*

*När allting vridet blir på sned
och gumman argsint är och led
och tänker dränka sig i källan,
då bör man genast gå emellan.*

*Och vill man ta den lilla mus,
som länge knaprat i ens hus,
man först bör söka prova fällan
och sätta fingrarna emellan.*

*När nykteristen utan prut
den lilla nubben vill slå ut
men vet inte var han ska hälla'n,
då bör man ställa sig emellan.*

Men om man märker till sin skam,
att två poliser skynda fram
den kväll man råkat bli i smällan,
då är man tvungen gå emellan.

Om ena boxarn med ett slag
möblerar om den andras drag
och se'n ej slutar med att smälla'n,
då är det bäst att gå emellan.

Men ser man rusa som en pil
en spårvagn mot en öppen bil,
som kanske händer mera sällan,
då bör man aldrig gå emellan.

PRATSJUKA

*Det stod två gummor på Kornhamnstorg,
dom stod och vicka med var sin korg,
och brett och tandlöst var flinet.*

*De talte ivrigt om ditt och datt,
om Andersonskans moderna hatt,
om Perssons jycke och Blombergs katt
och fröken på magasinet.*

*Om mat de talte och politik,
om mässling, kikhosta och kolik
och mycket annat elände.*

*De hade krämpor av många slag:
den ena kände sig matt och svag,
den andra hostade natt och dag,
och värk i kroppen hon kände.*

*Fast båda gummorna stod och frös,
de hela ordströmmen släppte lös,
och munnen gick som en olja.
De icke träffats på åtta dar,*

*och därför hade de mycket kvar,
de skulle prata om spruckna kar
och kött och strömming och kolja.*

*Och ej ur fläcken de ville gå,
förrän en spårvagn den körde på,
och bägge två miste sansen.
Då vart det jämmer och rop och tjut,
de lågo platta på en minut,
polisen ringde helt resolut,
och genast kom ambulansen.*

*När bort dom kördes i vild galopp,
den ena käringen vakna opp —
ej längre kunde hon tåga.
Hon gav den andra en liten kick
och sa: "Jag dör om ett ögonblick —
men låt mej veta hur hin de gick
me Jansons låghalta piga!"*

EN ÄKTENSKAPLIG HETSJAKT JORDEN RUNT

*Herr Jönson reste från staden Skara
och från sin gumma, som var en mara.*

*Han styrde kosan till Hälsingör,
där köpte han litet bröd och smör.*

*Därefter for han till Gellivare
och sköt till sovel en liten hare.*

*Sen tog han vägen till Köpenhamn
och levde rullan och bytte namn.*

*Men gumman tänkte: "Han har fått pippi,
jag far väl efter till Mississipp."*

*Hon tog en omväg och kom till Bern —
där vart hon slagen i starka järn.*

*En natt hon rymde, men i Neapel
hon togs till fånga av en konstapel.*

*I katakomberna ner i Rom
fick gumman vandra, tills hon blev from.*

*När hon ej slutade med att knorra,
man sände ner henne till Gomorra.*

*Herr Jönson var nu i sta'n Toulon,
där fanns det kvinnor och vin och sång.*

*I ungdomsyra han syntes dansa
en vacker afton uti Braganza.*

*Men gumman gjorde av rep en snar
kom gumman smygande från Ural.*

*Och bäst han syntes kring golvet skutta
med en mulatta ifrån Kalkutta*

*fick han i skallen en kraftig sko,
som gumman köpt uti staden Hjo.*

*"Förlåt", bad Jönson, som lindrigt skaka,
"jag vill mej dränka i Titikaka!"*

*Men gumman gjorde av rep en snara
och ledde Jönson tillbaks till Skara.*

VÅRPISKNING

*När våren nalkas blir kvinnan nästan som galen,
hon börjar utrotningskrig mot motten och malen;
i handen ständigt hon håller rotting och viska,
och allt, som kommer i hennes väg, skall hon piska.*

*Hon piskar byxor och väst och rock och tulubben —
ibland i misshugg hon ger ett piskrapp åt gubben,
som håller i, när hon slår och singlar med kätppen,
och oftast träffar hon både näsan och läppen.*

*Madrasser, täcken och dynor, fyllda med fjädrar,
hon släpar ut och dem alla piskar och vädrar —
och kommer grannfrun, som kanske ej är så vaken,
så ger hon henne ett kraftigt rapp över baken.*

*Hon piskar stolarna, både hårda och mjuka,
och mannens hatt med ett enda slag kan hon stuka;
hon griper katten, som runt kring henne ses smyga,
och piskar av'en tills hår och skinnbitar flyga.*

*Ty mal hon spårar i varje vrå och var gömma,
och naftalinpulver överallt vill hon tömma.
Hon piskar gubben, sen han har lagt sig på kvällen,
och stryker kamfer på alla misstänkta ställen.*

*Hon tröttnar icke förr'n fram i början av juni —
då har hon inte en enda kudde med fjun i,
men hon blir lugnare och så mild såsom lammet,
när hon befriat sig ifrån malen och dammet.*

I UPP- OCH NEDVÄNDA VÄRLDEN

*I upp- och nedvända världen,
där går man torrskodd på fjärden;
där ligger kråkan bland dungar
och värper levande ungar.*

*I upp- och nedvända världen
finns många vidsträckta gården,
där går i rågåkerns vete
en yster trähäst på bete.*

*Där komma barnen med storken;
till flodens djup sjunker korken,
och där av strömmen begjuten
slår harpan näcken på truten.*

*Där äro vilddjuren tama,
bak spisen tigern hörs jama,
men inom hönsburens stänger
man går med glödande tänger.*

*Där leker råttan med katten,
där strålar solen om natten.
När kusken skjutsar från festen,
på gummiringar går hästen.*

*Där växer björklöv på hüggen,
där krypa korna på väggen.
Där drar man fisken ur bäcken,
att den ej drunknar på fläcken.*

DEN LEVNADSTRÖTTE

*Det var en man uti vår huvudstad,
som till humöret ej precis var glad;
till sist beslöt han att han skulle dö
och kastade sitt liv i Klara sjö.*

*Men ack, han var för mager, stackars man,
och därför ej i böljans djup han fann
sin grav, ty som en sticka lätt han flöt,
och för att dö på nytt han sig beslöt.*

*Han lade sig på Bergslagsbanans spår
och tänkte: tåget kommer eller går —
men tåget var försenat denna gång,
och mannens spända väntan vart för lång.*

*Så köpte han ett snöre samma kväll
och gick att hänga sig i hemmets spjäll,
men tro ej heller här att målet vanns —
ty värmeledning blott i rummet fanns.*

Då tog han ur sitt skåp en burk stryknin
och förde den till munnen med ett grin
men bävande för etikettens skrift,
ty gubben, som på flaskan satt, var — gift!

I fjärde våningen han kila opp
och slängde från ett fönster ned sin kropp,
men rätt på Larsons tjocka fru han föll —
hon gick totalt i kras, men mannen köll.

Då grep han bössan, som på väggen hang,
och sköt på sin figur — men kulan sprang
ej in i hjärtat, nej, hon for ej ut —
ty bössan endast laddad var med krut.

Ha, tänkte mannen i sitt stilla sinn,
i stadens nöjesvirvel far jag in!
Han gjorde så — frid vare nu hans själ —
på åtta dagar l e d d e s han ihjäl!

SÅNG TILL KJOLEN

(Fritt efter Tegnér)

*Dig jag sjunger en sång,
du bedårande kjol!
Du var halvkort i fjol
och med kappor besatt,
men nu märker jag att
på ett annat manér
du är skuren, jag ser
att du börjar bli lång.*

*Kvinnans tjuskraft är död,
ty kring benen, min vän,
kring dess rundade prakt
har du våderna lagt,
och med slöhet nu ser
mannens öga dit ner.
När du krymper igen,
vaknar ynglingens glöd,
och för benens galopp
slår han blickarna upp;
han får liv, han får färg,*

*när han skådar en vad
på sin gatpromenad,
han blir het i sin mærg,
men för släpkjolens mod
svalnar hastigt hans blod.*

*Din effekt är förspild
kring en vaggande bild,
om din längd är fatal —
men med korthet normal
för ett anande hopp
och för uttröttad dygd
utan pjunk eller blygd
slår du portarna opp.*

*Säg mig, blir du ej stött,
när din våd är så lång?
Blir ej fällkanten nött,
om du även är trång?
I mångtusende år
har du släpat, min vän,
medan kvinnor och män
läst ett högt fadervår.*

*Väl, så dölj varje fot,
varje smalben så glatt,
men en gång för vårt knot
blir du åsidosatt!
Och om nästa säsong
blott till knäna du när,
jag dig säkert består
med en skönare sång.*

MARSKATTEN

*Han smyger sakta kring på tå
med öga ständigt vaket.
Hans blod är hett, hans pulsar slå —
ve, om i kväll han träffar på
en ny rival på taket!*

*På skalan upp till höga ciss
han åker i diskanten,
ty nyss han hört ett "kiss, kiss, kiss!"
och anar att hans unga miss
stängts in av gamla tanten.*

*Men tyst — därborta bak en mur
en skugga observeras —
det är ej vännens helfigur,
det är ett annat offerdjur,
som borde interneras.*

*Två ögon glimma bort i vrån,
och ljuden komma hesa.
En väsning höres bakifrån,
och borst och svans och morrhårsstrån
sig rätt i vädret resa.*

*Étt skrån, ett skrik, ett ryk och ränn,
ett klösande av kattklo —
då åker opp en persienn:
"De vad då själva jækulen,
att man ej får nån nattro!"*

*Han smyger hem med bruten tass
till den, som honom föder,
och snart på matmörs halmmadrass,
höljd med en grå antimakass
han ligger tyst och blöder.*

FISKSTÅNDSIDYLL

*Man ser på blicken att frun är vaken,
och kunden vet hennes sinnelag:*

"Hur mycke' kostar den lilla laken?"

"Säg, frun, ä' strömmingen för i dag?"

*"Den laken väger för en å nitti,
å strömmingen ä' nog färsk, minsann,
för den ä' kommen i morron bitti —
då vill jag lova att den går an."*

*Så kvickt som smorda med någon olja
gå hennes kükar, när med sin hand
hon lyfter kinderna på en kolja
och visar gälarnas röda brand.*

*"Vasa? En torsk. Ä' den här för liten?
Ska frun ha gädde? Jaså, en gös.
Ett stycke lax — ta då denna biten,
för den ä' härlig, ja makalös!"*

Då kommer grabben, som intet fruktar:
"Jag ser att frun har förfärligt brått.
De' ä' väl fisken, som illa luktar,
ty utav frun plär de' lukta gott?"

Han synes vårdslöst på fisken klämma
och vänder flinande på en sik. —
"Nej titta", höres hans gälla stämma,
"den hära fisken har haft kolik!"

Å aborrpinnen får frun ej sälja —
den ä' ju sjöskadad här å där,
å flundran luktar — ja, fick jag välja,
jag ginge bums till en ann' affär."

Men ut ur ståndet nu far madammen
att gripa pojken med hull och hår;
hon svär och fräser och tappar kammen,
men utav grabben syns ej ett spår.

APRILNARREN

När han till världen lände, så fick han genast hicka,
och far hans svor och gorma för inte han var flicka
och sade skarpt åt gumman, som i sängen låg så still:
"Fy fasen, Josefina, vad du lurat mej april!"

Han sattes i en skola och skulle ta studenten
och aktade sig noga för dolce far niente,
han gnodde och han läste både in- och utantill,
men på examensda'n han ändå narrad vart april.

Se'n fick han plats i staden i en diversehandel,
där sålde han båd' kaffe och mjöl och gryn och
mandel,
berömde osten, sirapen och hökarns härskna sill,
men på sin månadslö'n han ändå lurades april.

Då gick han till teatern och bad att få statera,
och snart på scenens tiljor han syntes figurera,
sitt gage han fick en aftonstund, ett brev med stort
sigill —
i brevet stod blott dessa ord: "April, april, april!"

Han älskade en flicka och litade på henne,
för sina sista slantar han köpte ringar tvänne,
men ack, hans hjärta fick ett sår, och stor blev hans
pupill,
när med en annan bort hon drog och skrek: "april,
april!"

Omsider han sig gifte — det var dock med en
annan —
men sköt om några mån'ar en kula sig för pannan,
ty vet att han en pojke fick, som likna vännen Bill,
det grämde honom djupt att ständigt lurad bli
april.

Nu låg han på sitt sista, och vännen strök hans
skalle
och sade: "Nog till himlen du kommer, stackars
Kalle."
"Nej", offret pep, "fastän jag varit god och möns-
tergill,
så är jag viss att även där dom lurar mej april."

TAXAMETERKUSKEN, FUXEN,
FLASKAN OCH TAXEN MAX

(Tungvrickning.)

*Taxameterkusken tax hette Max,
han var flaxig och rask som en lax.
Kusken, vuxen, var en kax han,
fuskade med hyrkusktaxan,
fuxen maskade, fastnade strax.*

*Kusken, kaxig, skulle kuska till Lucks —
bak en buske stod fuxen hux flux.
Max, den raskaste av taxar,
kring med kuskens flaska flaxar,
medan kuskslusken daska sin fux.*

*Se'n av kusken fick fuxen en kask,
men av flaskan vart taxen pladask.
Kusken baxna åt sin taxa,
och när fuxen, blaskig, kraxa,
hängde taxen i kuskens damask.*

JONAS I PALTHAMRA RÄVJAKT

*Ut i hagen gick Jonas i morgonens stund,
ty en räv hade nyligen spårats —
om han icke haft bössa och hagel och hund,
hade jakten betydligt försvårats.*

*Han såg spår, där i i buskarna framåt han for,
men om eder det icke bedrövar,
vill jag nämna, det endast var spår efter kor,
efter hästar och mänskliga klövar.*

*Men hans hund var av förstklassig stövareras,
lite blandad med tax och med pudel,
som på rävarna skällde med verklig extas
och var uppfylld av liv och av sprudel.*

*Plötsligt gav han ett skall, och vår Jonas fick brått,
och från axeln han slängde sin bössa,
för att hejda i förväg ett skrämmande skott,
uppå pipan han hängde sin mössa.*

*Där i buskarna sågs något lurvigt och rött —
det var räven, den listiga, krya,
men när Jonas kom fram, utav springandet trött,
så försvann han med fart i en lya.*

*Jonas hojtade till, när som svansen slank in,
och kring lyan begynte han böka —
säkert räddade räven sitt dyrbara skinn,
om ej kräket han ut kunde röka.*

*Både mossa och kvistar han samlade, men
förr'n han tände det flammande bålet,
lad' han bössan på marken med hanen på spänn,
och med mynningen riktad mot hålet.*

*Och han rökte i timmar vid stövarens tjut,
och hans min var den segrande visse —
men när räven omsider av oset for ut,
var det Petterssons vettskrämda kisse.*

POSITIVSPELAREN

*Jag vevar och jag drar på mitt gamla positiv;
det tyckes mig ibland som om skåpet finge liv.*

*Och visorna, jag sjunger, har själv jag hittat på,
och fast de låta konstigt, jag sjunger dem ändå.*

*Jag sjunger om den spårvagn, som man får hoppa av
och får betalt en femma för risken av en grav.*

*Så sjunger jag om flickan, som vart så rysligt vred,
 därför att hon på natten i sta'n fick gå i fred.*

*Jag sjunger om den herrn, som ej levde som sultan,
då frun for ut till landet och han var kvar i sta'n.*

*För hyrorna, som sjunkit så djupt i detta år,
jag tar en liten visa, som från mitt hjärta går.*

*Jag sjunger om polisen, i vilken man fick fatt,
varenda gång dom gruffa och ställde till ett spratt.*

DEN TILLTRASLADE BLÅ- KULLAFÄRDEN

*Fru Jönson och fru Jonson de hade ganska brått,
på Blåkullsfärd de bögge skulle fara.
De styrde och de ställde med både stort och smått,
och det, som ej vart färdigt, det fick vara.*

*Fru Jönson smorde kvasten med tjära och bensin,
fru Jonson gned och gnodde kaffe pannan,
se'n hängde de den bak' på sin konstiga maskin —
men Jonson var en stor missgärningsman han.*

*Han köpte av en fru i en sybehörsaffär
två stora rullar stark och präktig sytråd,
vid gummorna han prata om resans små besvär,
fast spänd han var liksom en paraplyvåd.*

*På kvällen han dem följde, så stolt som en kapten,
till högsta toppen av en liten kulle —
när starten skulle ske, band han fast vid deras ben
den första ändan utav varje rulle.*

De trasslade in himmel, de trasslade in jord
och rubbade båd' gång- och körtrafiken;
polisen skrek åt folkmassan hemska varningsord,
fast själv han deltog i akrobatiken.

De snärjde män och kvinnor som fiskar i ett nät
och ryckte spiran av varannan kyrka,
man slet och drog och hojta, man slogs och svor och
grät,
men tråden hade en förunnlig styrka.

Att klara sig från trasslet var ej precis så lätt,
fast ena ändan drogs mot himlens eter,
men rullarna va stora och varven lågo tätt,
de innehöllo flera tusen meter.

Till sist en rådig herre ur fickan tog en sax
och klippte till, så härvan fick en ända,
sen nysta han fram gumman och jungfrun och sin
tax,
fast hundra gånger han på dem fick vända.

Nu lindade man tråden från lemmar, ben och brosk
och böjde rätt den fallna kyrkotuppen.
Fru Jönson och fru Jonson skall häktas efter påsk,
och Jonson lär nog följa med på kuppen.

KVINNAN OCH GÖKEN

När kvinnan än är fröken,
så ropar hon till göken,
som gal i någon glänta:
"Hur länge skall jag vänta,
hur länge kan det dröja,
förr'n jag får krans och slöja?"
Då vill en kvinna tjusa
och mannen helt berusa,
hon tar massage i synen
och penslar ögonbrynen
samt blottar hela ryggen —
Gud hjälpe'na för myggen!
Och är hon tjock om midjan,
hon gör sig smärt som vidjan
med hårda snörlivsvalben
och visar sina smalben
på gator och i backar.
Och uppå höga klackar
hon svävar som på vingar
med hjälp av liktorsringar,

men gärna vill hon snubbla
ty tårna ligga dubbla.
Ja, mycket får hon lida,
men sällan hörs hon kvida.
När efter mödor många
en man hon lyckats fånga
med oskuld och försköning,
så får hon sin belöning.
Då bär hon tvenne ringar,
och titeln FRU den klingar
så ljuvt i hennes öron,
och hemmets spira för hon,
med allt hon sig betungar.
Så får hon föda ungar
och hålla dem i skinnet
och lägga allt på minnet.
Nu går hon kring i stubben
med ben, som äckla gubben,
och glömmet ganska ofta
att knäppa hoj sin kofta,
och sina höga klackar
med yxan bort hon hackar.
Men mannen bara gnatar,
där han sig går och latar,
och klagat över maten
och diskningen av faten.
Av larm och barn och buller
av grytor och kastruller
blir kvinnan icke vacker,
men hon får nervattacker
och känner sig som slaven

och längtar ner i graven.
Hon smyger ut i lunden
i friska morgonstunden,
och me'ns hon skalar löken,
så ropar hon åt göken,
som gal i någon skreva:
"Hur länge skall jag leva?"

DÅRREFLEXIONER

*Jag vaknar upp. Min hjärna känns så matt,
och hur det var i går, det vete fasan.
Jag spelade — men inte tror jag att
jag drog med stråken över arbetsbasen.*

*En röst jag hör ännu som i en dröm,
den varningen ock gäller dig, min broder:
en häst bör aldrig skos med linnesöm,
och kossan dör, om hon får klänningsfoder!*

*I skorstensröret finns ej vattusot,
mot annat sot i spisen må du knota —
men minns, om även du gör syndabot,
att andlig spis vill sotarn aldrig sota!*

*En nubbe smakar gott och gör dig säll,
men släng ej ner i halsen halvtumsnubben!
Och gumman borde blygas, om en kväll
hon springer kring i korta åkerstubben.*

Bär aldrig upp ditt vatten i bersån!
Lägg ej i grötkastrullen hjärtegrynet!
Ställ inga vaser på expressbyrån,
och bryna ej din kniv på ögonbrynet!

Man bör, om ock man är en glad vivör,
ej på sitt huvud sätta virvelstormen;
och kokerskan skall straffas, om hon gör
en äppelkaka i regeringsformen.

Brevbärarn springer full av levnadslust
med sina brev och trotsar regn och blåsten,
men säkert ingen män'ska blir förtjust,
ifall han kommer upp med fönsterposten.

Ett tryck utav en mjuk och vänlig hand
kan tända kärleken hos ungersvennen,
men säkert slocknar hjärtats heta brand,
om blott ett oljetryck man får av vännen.

Vid flickans öra hänger ned en lock —
en tung berlock är inte alls passabelt,
och att vid spisen ha en mikrokock
är, ta mej sjutton, mera än riskabelt.

Säg, om den mannen kallas kan för klok,
som läser högt i trängseln ner vid Slussen
ett par kapitel ur sin sparbanksbok
och sen i munnen stoppar omnibussen!

Nog brukar bonden valla sina kor,
men vetekorna ser man aldrig beta.
En liten grabb man döpa kan till Tor,
men postkontor bör pojken aldrig heta.

Att sy en klänning av sitt prästbetyg
är svårt — ja, jag tror knappast att man kan de';
och vill man andar kalla fram i smyg,
så bör man undanta sin tjänsteande.

Svårt är att nödgas pressa fram en tår,
men kaffetåren lindrar krampanfallet.
På landet månget nöt i båset står —
ett ärkenöt släpps aldrig in i stallet.

Nog kan man sträva uppåt som sig bör
och slå sin arma nästa grymt ur brädet,
men vill man klättra, skall man se sig för,
att man ej klättrar uppför skrivbiträdet!

I MIDSOMMARNATTEN

*I midsommarnatten
man svänger i valsen,
och våt blir kravatten
och kragen och halsen,
ty svetten den rinner
i bäckar och strömmar,
och hjärtat det brinner
och fötterna ömmar
av trampet och slitet
med fjällan, den feta,
som rör sig så litet
och bara vill streta
precis som en kråka,
som trampar i leret,
fast tonerna åka
med fart ur klaveret.
I midsommarnatten
man dansar bland klöver,
men läskedrycksvatten
man stundom behöver*

och så några munnar
ur motboksbuteljen,
ty kroppen man unnar
all glädje i helgen.

I midsommarnatten
man vaggar i jazzen
och viftar med hatten
och aktar ej stassen,
man slänger kavajen
på daggvåta stråna
och hoppar med gajen —
ja, nästan far på'na;
hon baklänges skuttar
med ögonen slutna,
och efter man struttar
med axlarna skjutna.

I midsommarnatten
man lyss till musiken
och struntar i skatten
och rikspolitiken,
då lindar man kransen
om midsommarstången
och njuter av dansen
i lövverkssalongen.

I midsommarnatten,
när mörkret ej skymmer,
då ger man väl katten
i alla bekymmer,
den natten är skönast
och lång som en saga,
och marken är grönast

och flickorna svaga.
I midsommarnatten
hörs stamp uppå logen,
då eka och skratten
i kanten av skogen,
och glädjen ej tiger,
förr'n tuppen med fruar
på sopbacken stiger
och kuckelikuar.

SIFFRORNA

Ur en kvinnokritikers dagbok.

*Med giftermålet jag tänker vänta —
en siffra liknar varenda jänta.*

*Jag skall beskriva i dessa verser
vad jag har lidit för svåra perser.*

*Först blev jag tjusad av fröken Metta,
hon var så rak som en romersk 1,
och hennes ögon åt näsan vetta —
jag nästan smälte av hennes hetta.*

*Den andra krökte sig som en 2,
och hennes hårstrån de voro gråa;
i Stadsgårn gick hon ibland och sjå,
och ägg och kräftor dem slök hon råa.*

*En flamma fick jag, som hette Svea —
bak var hon fyllig liksom en 3,
men framtill bar hon en azalea —
och hennes klackar va gräsligt snea.*

*En var så kantig som siffran 4,
hon höll mig länge med mat och hyra,
men henne kunde jag aldrig styra,
hon var för svår i sin kärleksyra.*

*Så fick jag en, vilken hette Emma,
så krumelurvriden som en 5,
och henne måste jag ständigt klämma —
det var ett helsikes svårt dilemma.*

*Och Albertina, det var en häxa
med näsa krokig liksom en 6,
båd' sent och tidigt på mig hon käxa —
hur skulle kärleken kunna växa!*

*På ett hotell bodde Perpetua
hon satt och vräkte sig som en 7.
Jag ville henne blott intervjua —
då blev hon fräck och mig börja dua.*

*För några år sen jag mötte Lotta,
hon var så hjulbent som siffran 8
och pep precis som en hungrig råtta —
jag vände på mig och svor och spotta.*

*I fjol jag älskade varmt Sofia —
hon blev så hänryckt den kväll jag fria,
att hon betalte mig med en tia
och gjorde bugningar som en 9.*

*Nu har jag en, vilken heter Bolla,
en lantlig oskuld, en riktig lolla;
hon har ett ansikte som en o —
kanhända henne jag skall behålla.*

MIN PINGSTHINGST

*Kom ut, min stackars Pegasus, till sol och vår och
pingstglans!*

*Du länge nog i stallet stått och viftat med din
hingstsvans.*

*Hjälp mig att få ihop en dikt om liljor och om
lärkspel!*

*O, Herre je, vad du är spak och slö och gutta-
perkstel!*

*Kom ut och dina vingar spänn — aj, steg du i en
vattpöl?*

*Är foten öm? Du haltar — ack, jag ser du fått
en spattknöl!*

*Ej under då att du i dag är kall liksom en fisk-
stjärt —*

*ja, kära vän, var inte rädd — jag ger dig ingen
pisksnärt.*

*Men glöm din smärta, se dig kring, det är ju
härlig pingstdag!*

Försök att gnägga — bliv på nytt i dina ystra
hingsttag!

Så där ja — slå bakut ett tag åt mina dumma
påhitt,
fast jag ej pennan doppat än och papperet är
blåvitt!

Nu är jag uppe på din rygg, men jag är ganska
ordsjuk —
kanhända borde du och jag ha ägnat oss åt jord-
bruk.

Det är ej lätt att kläcka fram en dikt delikatessrar,
den stackars skalden sträva får långt mer än en
expresskar.

Du lyfter svansen — fy, min vän! Står du på låg
kulturhöjd,
fastän du är av ädel ras med halsen krumelurböjd?
Du vet min dikt skall vägas upp på konstens de-
cimalvåg,
och ändå frustar du precis som Sundbybergs lo-
kaltåg.

Vi kan ju börja med en strof om vårens vita hägg-
skrud —
vad — skrattar du med betslad mun? — det var ett
otäckt gnäggljud!
Du är ej hänryckt märker jag, fast det är själva
pingstda'n —
ja, kasta av mig kan du ej, jag håller i din hingst-
man.

När pingsten nalkas, tänker man på nöjen och gondolsång,
då längtar man till landet ut från allt bestyr och kjoltväng,
då går varenda liten mö blott klädd i tunn perkalblus,
och den som ingen motbok har, han tar sig ett spiralrus.

Man ligger på en liljebädd och visslar uppå slangvis
och glömmer trätör och besvär samt dyra restaurangpris;
man tar en smörgås och en sup, så magen ej blir tarmvred
och somnar ljuvt med pingstens grönska lindad kring sin armlid.

Och skalder sjunga vårens lov och ävlas uti pennkamp,
man kan ej hindra dem om än man drar i deras spänntamp,
ty var poet får genomgå en svår och farlig vårpers —
ja även om man är en skäld, som endast skriver dårvers.

ETT BRA BETYG

*Amanda flyttar nu från oss i dag —
hur sedan det skall gå, vet inte jag.
Hon varit här i nära fjorton år,
och hur hon härdat ut, jag ej förstår.*

*Amanda är i mina ögon bra.
Hon tar ej något, som hon ej vill ha,
och skvaller är hon inte mycket för,
fast jag får veta jämt vad andra gör.*

*I kärlek har hon ock en särskild tur.
Min man har henne även gjort sin kur.
Sen tog hon till sin vän en brandsoldat,
som oss försåg med sprit och lagad mat.*

*Hon har ej bett om ledigt en sekund,
om blott man undantar den lilla stund,
då hon måst sitta på det stället, som
man aldrig skriver eller talar om.*

På henne nästan jämt man lita kan —
min sista guldring häromdan försvann,
men jag den återfann på hennes hand,
så hon är ärligheten själv ibland.

Hon sylta koka kan och aladåb.
Jag nyckeln fått till hennes garderob.
Ja, till och med jag fått tillbaks min schal
och klänning, när jag skulle på en bal.

Hon flitig varit under alla år,
haft sällan tid för annat än sitt hår;
och städningen har varit hennes liv,
fast hon det mera tog som tidsfördriv.

Varenda stund med tallrik och karott
hon troget vid vårt nyckelhål har stått,
och hennes snabbhet var fenomenal,
men aldrig har hon lyssnat till vårt tal.

Hon gjorde rätter utav ägg och mjöl
men ville ej vi skulle dricka öl.
"Det är så skadligt", sade hon och log,
när bärsans innehåll hon ensam tog.

I allra högsta grad hon sparsam var,
på alla diskarna satt rester kvar.
"Man skall ej slösa", sade hon en gång —
"på dessa diskar kokar jag buljong."

*Att hon var god och givmild jämt jag fann —
hon tog av eget mången gång minsann.
När soppan kom, jag rördes med besked,
ty många hårstrån hon i den lagt ned.*

*Vid telefonen sågs hon sällan stå —
hon ringde av, när någon ringde på.
Ja, vill nu någon annan henne ta,
så säger jag: Amanda hon är bra.*

POESIEN OCH PROSAN

*Var gång jag sadlar min pegas
och vill i sången livet rosa,
min gumma jämt slår allt i kras,
ty hon är endast fylld med prosa.
En kväll jag fick en god idé
och började med första raden —
då skrek hon: "Lars, kom hit och se,
om jag en sticka fått i vaden!"*

*Jag vet, att jag är född poet
och anlag har för skaldebanan,
men gumman, som är trind och fet,
har andra tankar om den vanan.
Ty när jag nästan fått ihop
en dikt, som skakar hjärtats rötter,
så ljuder gummans gälla rop:
"Kom nu och tvätta dina fötter!"*

*Ja, nog är prosan bra att ha
och håller bäst uti praktiken,
och gumman söker jag fördrä,*

fast jag ibland blir grymt besviken.
En tanke föddes i mitt bröst
i ord jag kanske snart förbytt'en —
nu kvävdes den vid gummans röst:
"Vill du ha myck' lök i pytten?"

I går jag gjorde ett försök
att träffa få min sånggudinna;
min gumma pyssla i sitt kök,
Parnassens topp jag tänkte hinna.
Jag skrev och njöt och allt gick väl,
och strofer runno fram som vatten —
då skrek min gumma: "Nu, min själ,
ä Lundgrens höna i rabatten!"

DANSFLUGAN

*Nu har dansflugan kommit till sta'n,
den från stiltje har gått till orkan,
man far runt både natten och da'n —
det är roligt, om blott man blir van.*

*På kafé och på konditori
nu man fröjdar med stor energi,
och all sorg och all melankoli
glider dansande paren förbi.*

*Bäst man sitter med kaffe och dopp
på ett kondis, så blir det tjohopp!
Alla stolar och bord slängas opp
och man börjar en jazz-jump-galopp.*

*Det kan hända att dansen går hett,
när som klockan vid lunchen slår ett,
och man gnor i sitt anletes svett,
tills man midnattens timmar har sett.*

*Det är boston med saliga tryck,
det är jazz med små knäande knyck,
det är shimmy med axlande ryck
efter dansmodets senaste nyck.*

*Nu är dansen vår enda passion,
den är nyttig för varje person,
genom den får man lämplig motion
och på världen blir annan fason.*

EN SOMMARVISA

*Nu är det sommar
och solen steker,
kastanjen blommar,
och barnen leker
i sanden gula
med hink och spade
och boll och kula —
så vill dom ha de'.
En ödemark är
precis ej staden —
i gröna parker
ifrån estraden
hörs toner strömma
från en orkester,
fast man vill drömma
om sin semester.
Ej mera fjättra
oss stadens fröjder,
vi hellre klättra
på berg och höjder.*

Då vändes hågen
till gröna dungar
och dit, där rågen
för vinden gungar,
där man får meta
med långa maskar,
där korna feta
i klövern snaskar,
där väckaruren
vär morgon tiga
och temp'raturen
man känner stiga
i vattnets klara
och sköna bölja,
där utan fara
man kan få skölja
sin kropp och simma
omkring på magen
varenda timma
och stund på dagen,
där är man nyter
liksom en konung,
och aldrig tryter
det mjölk och honung.
Nu vill jag ända
min sommarvisa,
den skall kanhända
er skänka lisa,
om på en emma,
när det är soligt,
ni ligger hemma
och ej har roligt.

FRUNTIMMERSVECKANS SEX FLAMMOR

*I grönsaksståndet SARA ständigt stod,
hon tycktes mig båd fager, öm och god.
Och hon blev min — ack, mycket jag nog tål,
men nära var att hon på mig "gjort kål".*

*Till MARGARETA vände jag min håg;
bak brödbutikens disk jag henne såg.
Jag friade en gång — men svaret bjöd:
"tror du jag dela vill med dig mitt bröd?"*

*JOHANNA anställd var vid telefon —
när jag vid henne talte, glödde trån.
Jag trodd att det skulle bli min grav,
då hon förbindelsen till sist bröt av.*

*Från MAGDALENA blev jag hastigt fri —
hon hade plats i ett bokbinderi.
"Bliv min!" jag bad med stämman, len som var
"Jag vill ej vara b u n d e n", sa hon strax.*

*Till EMMA gick jag ner i mangelbon —
hon mangla dukar åt en fin baron —
men ack, hon vållade mig gränslös sorg,
jag friade och fick — en mangelkorg.*

*Och åt min sista kärlek vill jag le:
KRISTINA, som servera på kafé,
slog upp med vana och förutan söl
förlovningen och så en flaska öl.*

DÅRFANTASIER

*Att vara full och springa runt kring sta'n
är brott mot lagen och den goda takten,
men är man endast litet full i f—n,
så får man gå i fred för övermakten.*

*Poet, du rimmar vackert, men du får
för dikten endast några bittra slängar.
Bliv slaktare, han rimmar bara lår
och skinkor men förtjänar grova pängar!*

*Den levnadsglade går på varitén,
på bal, på bio och teater går han,
men den, som endast går på sina ben,
är glad ändå och inga skulder får han.*

*Nog kan man låta trycka bok på bok
för att sig skaffa ära, namn och lycka,
men den kan vara lika nöjd och klok,
som nästans hand emellanåt får trycka.*

*En musiker, som spelar flott och fort
inför publiken, ägnas hyllningsgården,
men den, som bara spelar litet kort,
kan nästan lika roligt ha i världen.*

*Man för att tillfredsställa magens krav
får koka mat, ty annars kroppen lede,
men har man ingenting att koka av,
så bör man aldrig koka utav vrede.*

*Att skjuta fågel är minsann ej lätt —
ibland man träffar endast djurets sporre,
men jägar'n blir av ilska violett,
om någon stiger fram och ger'n en orre.*

*Visst kan man dyrka den man håller kär
och kalla henne "söta, lilla fjåset",
men svåra straff det ständigt följa plär,
om man en natt försöker dyrka låset.*

GRISFARTEN

Bearbetning efter Fritiofs saga

*Herr Kling med sin sugga till slakthuset far,
hans avsikt med grisen är uppenbar.*

*"Far ej med en spårvagn!" hans gumma sad',
"ty svin få ej åka i Stockholms stad."*

*"Hon kännes dock ganska lätt", sad' Kling,
"jag tar'na i knät, det gör ingenting."*

*Där blickar så mörkt konduktörn med hot
och smäller suggan helt lätt på fot.*

*Fast stormar rasa inom konduktörn,
herr Kling blott ler i sitt lugna hörn.*

*Men suggan sitter ej riktigt still,
hon nafsar så fräckt åt vem hon vill.*

*Herr Kling henne håller hårt i famn
men ger henne stundom ett vedernamn.*

*Så ila de framåt igenom sta'n,
men snart konduktörn har tänkt ut en plan.*

*Han ringer helt häftigt uti sitt tak,
och in stiger strax kontrollörn med brak.*

*Herr Kling blir med ens så blek om kind,
ty mannen far fram som en virvelvind.*

*Han borrar sitt öga i grisen fast
och griper i borst och öron med hast.*

*Sen svänger ur vagnen han suggans kropp
och dito herr Klings med ett enda hopp.*

*"Det tag vill jag prisa", sad' förar'n fort,
"att åka med grisar var simpelt gjort."*

*Herr Kling vände åter till hemmet om,
men suggan fick leva tills hösten kom.*

FÖRÄNDRING

*När jag såg dig i början av juni
var du trött och ditt öga var matt,
och din finhylta kind med små fjun i,
den var blek, men modern var din hatt
med små rosor, så skära och veka,
kring ett brätte av veckad chiffong,
men den svor mot ditt ansikte bleka
och din trötta och släpande gång.*

*När från landet du kom i augusti,
gick du gungande lätt som på dun,
och din blick var det liv, var det lust i,
och din kind, den var fyllig och brun,
Du var röd som en ros i rabatten,
och av tröttheten fanns ej en smul —
men nu passade du ej till hatten,
som var sliten och urblekt och ful.*

SOMMARTANKAR

*Jag liknar staden vid en stor kulturkvarn,
där allt är ordnat, snyggt och trottoarrent,
och där polisen hånkar det naturbarn,
som vill om sommarn naket gå och barbent.*

*Visst har jag dårats där av kvinnligt kjolsus,
av fransk parfym och trippande och skolink —
nu far jag ut till landet med dess solljus,
dess rena luft och sång av trast och bofink.*

*Jag vämjes vid min vånings dolda väggfukt,
som alstrat reumatism i varje ledgång.
Nu vill jag endast känna björk- och häggglukt
och glömma vinterns alla dumma snedsprång.*

*Vad är väl stadens fjärilar på smygjakt
mot fjäriln, vilken fladdrar kring min stugvägg,
och spritens fluga med sin hemska flygtakt
mot sommarns fluga, fast hon lägger flugägg.*

*Här tittar ingen på min dress och skoglans —
jag ligger naken, till och med pincenélös,
och applåderar, när jag ser en kosvans,
med samma fröjd som åt en varitétös.*

VI STÖNAR DET SÅ TUNGT [UTI PORTEN?

*Fru Anderson hon sitter en kulen vinterkväll
och lägger omslag på den svullna kinden;
hon värmer sina fingrar och skjuter till sitt spjäll,
ty nyss hon har hängt kläder uppå vinden.
Men bäst som hon allena i mörka tankar satt
och vickade på skallen och strök sin gamla katt,
då stönar det så tungt uti porten.*

*Fru Anderson hon lyssnade, blev hemsk uti sitt mod
och fick ett stygn av reumatism i leden.
Med kaffekopp i handen hon mitt på golvet stod
men släppte både den och silverskeden.
Hon tänkte uppå spriten och Andersons begär:
"Gud nåde honom bara, om på tre kvart han är!"
Då stönar det så tungt uti porten.*

*Men månen träder stilla ur sönderbruten sky
och skådar allt som händer uppå jorden,
där över nyckelhålet med röd och hetsig hy*

står Anderson och säger fula orden.
Hans gumma farligt grinar och hennes blick är
mörk,
så tar hon fram ett ris av en mjuk och smidig
björk —
då stönar det så tungt uti porten.

Men Anderson med nyckeln i hålet vred och vred
och blev allt mera ängslig och förlägen.
Och himlens stjärnor skredo, och natten led och led,
men ej så hittade han rätta vägen.
Då hördes gummans stämma, så kärv och underlig:
"Nu vill jag se hur du ser ut, nu skall du säga mig,
varför du står och stönar i porten."

Men nattens stjärnor tego, och Anderson han teg,
och gång på gång han sig på huvet ställde.
Han bävade och skalv, när han hörde gummans steg,
men bums ett häftigt slag på kinden smällde:
"Du är en ärkedrummel, en börda stor för mig!
Kom lägg dig nu i sängen, så skall jag tukta dig,
och stå ej här och stöna uti porten!"

Och Anderson han vingla, fastän han sakta log
och sökte smeka gumman uppå kinden,
men ondskefull hon honom igenom porten drog,
och bråket hördes ända upp på vinden.
Han sökte protestera, men gumman ropte: "tig!"
Då halkade herr Anderson och svor och satte sig
och stönade så tungt uti porten.

Och dagen steg så sakta, fast Anderson låg kvar
och gummans vilda vrede syntes brinna,
men sen han smakat riset, så blev han ångersnar
och viskade: "Hav tack du ädla kvinna!
Visst har jag mot dig felat, men slå mig icke mer,
nu skall det länge dröja tills dragen du mig ser
och att jag står och stönar här i porten."

LANDSVÄGSRIDDAREN

*Runt kring land och städer drog jag,
kyssar tog jag, kyssar fick jag,
många flickor små bedrog jag,
sedan bort ifrån dem gick jag.*

*Vad jag ville ha, det tog jag,
uppå krogar gratis drack jag;
ur min slida kniven drog jag,
mången ilsken gosse stack jag.*

*Ofta från en annan knöck jag
flickan, ty jag var brutal jag.
Brödet från den rike röck jag,
intet från den arme stal jag.*

*En polis i fjärran såg jag,
men den gången undan smet jag;
snart i fängelset dock låg jag,
men min boja sönderslet jag.*

Allt jag tämjde med min blick jag.
Äkta man en gång ock var jag,
trenne barn med gumman fick jag,
men åt dem jag var ej far jag.

Högst av allt min frihet höll jag:
ena dagen konung blev jag,
andra da'n till djupet föll jag
och min dräkt i trasor rev jag.

Levat livet grundligt har jag. —
Gift i bägaren nu rör jag,
jag blir gammal, därför tar jag
sista skålen, och så dör jag.

MIN GAMLA TANT

*Jag skall beskriva hur min tant ser ut
från hennes hjässa ned till hennes slut:
fast hon är tunn och mager utan gräns,
hon ständigt lider av sin korpulens.*

*Varenda gång, när hon skall ut och gå,
så tar hon blomman med kapotten på
och knyter hakan under hattens band,
se'n hon på vanten dragit har sin hand.*

*När vintern står i sommarens högsta flor,
då går hon ut i genombrutna skor,
och tunna blankskinnstrumpor plär hon ha.
ty när hon fryser, mår hon alltid bra.*

*Hon framtill är en liten smula bak
men komfortabel som ett gammalt vrak.
En fästman fick hon, innan hon blev ung —
han svek, och se'n vart glädjen henne tung.*

*Nu är hon sluten som en öppen bok,
fast dummare hon är än någon klok;
ibland hon ler ett leende så kort
och visar tänderna, som fallit bort.*

*Ett kapital hon har, som hon ej rör —
det skall hon ärva själv, i fall hon dör;
hon äger ock ett hus, som saknar grund,
och hennes katt, det är en pudelhund.*

*Hon dricker litet mindre än hon tål;
i fickan bär hon sina nyckelhål.
Och rummet, hon bebor, det såg jag sist,
står alltid tomt på grund av bostadsbrist.*

*Med morgontåget far hon bort var kväll
blott för att slippa ligga på notell,
men när hon reser ger hon mig en slant
och säger: "Spar den åt din gamla tant!"*

RÖTMÅNADSHETTA

*Det stod en fru och sålde ägg
på Kornhamnstorg invid en vägg,
där solens låga brände hett
och stekte hårt madamens fett.
En vacker dag hon smälte ner —
hon blev en fläck och intet mer.*

*En kräfta kröp i havets sand,
dit nådde även solens brand,
och kräftans kropp med svartgrön glans
gick över i en röd nyans,
i salta vattnet stod hon still —
och kokt hon vart fast ej med dill.*

*Till skogs en liten fågel flög,
och grymma jägarn efter smög,
han siktade i solens glöd
på fågelns kräva, vackert röd,
men pipan krökte sig och — paff!
den jägarn sköt sig själv till straff.*

*I forsen lekte laxen fram,
men plötsligt stod han allvarsam,
han kände vattnet blev så hett,
att benen lossna ett och ett
och köttet löstes, arma liv —
han vart ett enda laxativ!*

GRAMMOFÅNERI

*I huset mitt emot dom har en grammofofon med tratt,
varenda morgon sjunger den: "Var har du vatt i
natt?"*

*Det låter vackert, fast min tanke sjöng den ut i dag:
"Det tycker nästan alla, men det tycker inte jag".*

*En kväll den spelte "Lola-Lo" och så "Min gum-
mas man",
och se'n den skråla: "Jag har gjort så mycket, som
jag kan",
strax efteråt kom "O, Marie!" — Jag vred mej i
spiral,
bums högg den i med skivan "Ka'l, du ä' feno-
menal".*

*Jag grep min penna och ett block och sökte en idé,
men — "Ä, du hemma", skrek den nu, "i morron
klockan tre?"*

*Vad skall jag skriva? tänkte jag, se'n jag min
hjärna brytt,
då tjöt den: "Vraje liten tös kan lära mej nå't nytt."*

Jag grät i går och önskade den uslingen putz weg —
"Lägg dina sorger", sjöng den då, "uti en gammal
säck!"

Jag måste flytta, tänkte jag, musiken stör min ro,
men — "Skaffa mig en liten våning", pep den, må
ni tro.

Jag fruktar att av all musik kan hjärnan kollrig
bli —

"Du bör ej fruktan bära", hör jag strax en melodi.
Om jag på natten somnar in, så trött och slö och
matt —

"Det finns en port, som öppen står", han skriar som
besatt.

"Den lilla Svenson är så söt", det hör jag gång på
gång —

jag önskar att jag kunde flyga från 'en i ballong.
När skall det sluta, frågar jag, med detta hemska
gnäll?

Och genast svarar grammofonen: "Åh, i morron
kväll!"

DEN FÖRÄLDRALÖSA KON ELLER
KÄRLEKENS GEOGRAFISKA
KROKVÄGAR

*Det var en gumma i Ösmo,
som hade hittat en lös ko,
hon hade kommit från Vansbro —
Var manne ägaren fanns tro?*

*Det satt en gubbe i Vattjom
till honom inte en katt kom,
då for han över till Ljusdal
och gick om kvällen på busbal.*

*Sen tog han tåget till Gusum
för att förskaffa sig husrum,
men tåget fastna i Svartå,
och han kom rakt ingen vart då.*

*Han mötte gumman i Bettna —
jag tror att förut han sett'na.
Sen reste båda till Saltskog,
men kon, den stackarn, hon svalt nog.*

De glömde henne vid Helgum
för kärlek, mat och buteljskum,
men under vigseln i Lakvik
hon bunden blev vid en takspik.

Nu sitter gumman i Kattarp
och färgar trasor och mattvarp,
men gubben längtar till Arvall
från kärring, ungar och taxskäll.

Och kon hon kesa till Älvsjö,
där la' hon ner sig att självdö.
Hon blev begravnen i Skutskär —
historien kan vara slut här.

EN VISIT I VÄRLDSRYMDEN

Jag vet ej säkert om det var en dröm —
min kropp är ännu både stel och öm
allt sen den natt, då det var kallt av satan
och jag gick naken uppå *V i n t e r g a t a n*,
men plötsligt kände jag en doft viol
och framför mig det fladdrade en kjol.
"Ack, stanna", skrek jag, "vad du är för genus!" —
Gestalten vände på sig — det var *V e n u s*
i fotsid mantel, genomskinligt grön;
och hennes himlakropp var ung och skön.
"Hur har jag kommit upp till denna zonen?"
jag frågade — då bet mig *S k o r p i o n e n*,
och jag skrek till och for till nästa hörn,
där stötte jag ihop med *S t o r a B j ö r n*,
som ena kardan argsint mot mig lyfte —
att döda mig var säkert djurets syfte.
Men i ett nu en pil i rymden sköt
och *S k y t t e n* ropade: "Stå still, ditt nöt,
skall jag dig rädda från den ilskna hannen!"
Sen vinkade han till sig *V a t t u m a n n e n*,

som gav mig dricka vatten ur en skål.
 Jag viskade: "Finns det ej alkohol?
 Den björnen var mig en förfärlig basse."
 Då såg jag Jungfrun komma med en kasse
 och båda Fiskarna samt litet kål.
 "O", sad' hon, "vad Mercurius är snål!
 En bit av Oxen lade han på Vågen,
 jag köpte den, men sedan tog han sågen
 och sågade utav ett hektogram.
 Och se på Kräftan här — är det ej skam?
 Så uselt liten, fast det är en tam en!"
 Med ens fick Jungfrun syn på min lekamen.
 "O", skrek hon, "vad är detta för en kar'? —
 Åh, jesses — det är Tvillingarnas far!"
 Nej, sade jag, håll inne med de orden,
 jag är en främling från planeten Jorden! —
 Då fick jag mellan mina ögonbryn
 ett slag — Sjustjärnan lyste för min syn,
 och någon ropade: "Spring efter Kusken,
 så får han köra bort den fräcka slusken!"
 Jag genast rullandet av hjul förnam,
 med prakt och ståt gled Karlavagnen fram;
 Jag lyftes upp i den, en smackning hördes
 och lodrätt ner från himlens valv jag kördes.

UR PETTERSONS ÄKTENSKAPS- PROTOKOLL

*Min gumma smyger kring i lanneschal,
hon mager är, ja, som en pinne smal,
och håret liknar mest en vårtsvinssvans,
men näsan har en vacker portvinsglans.*

*Hon äger icke något lammhumör,
ibland hon klår mej med ett bamburör
och kastar på mej heta voffeljärn —
jag har ej minsta skydd och toffelvärn.*

*I går jag sökte få en andaktsstund,
då skällde hon liksom en brandvaktshund;
jag stämde öpp en högljudd himmelssång —
då kom hon mot mej med en fimmelstång.*

*Men jag vart ilsken som en buffelhjord
och skrek: "Skall du begå ett ruffelmord!"
Och därpå satte jag en tänd patron
med fart och kläm i gummans ändstation.*

I luften hörde jag ett vädersus,
och gumman flaxa som en flädermus,
hon slet och rev uti sin kamgarnsskrud
och bräkte fram små, hemska lammbarnsljud.

Sen satte jag mej med en följetång
och läste lugnt vid havets böljegång
men stördes häftigt i min slummerro —
om nacken höll mej gummans hummerklo.

Hon värre tjöt än någon gånglåtskör,
och knäet vasst liksom en ångbåtsför,
hon körde in uti min ryggkotlett —
jag blev så liten som ett myggporträtt.

Där stod hon klädd i blott en negerkolt
med piskan höjd och sade segerstolt:
"Tag mot ditt straff — jag sluta icke vill,
förr'n du blir mjuk liksom en spickesill."

Mitt hår sej reste likt en igelkott,
och i mitt öga kändes snigelvått;
jag såg åt alla håll och väderstreck,
ty gumman är så seg som läderbeck.

Jag mindes inget lämpligt tänkespråk
men sade: "Vill du bli ett änkevråk?
Var fasen tar du allt ditt etter från?
Skall du förgöra stackars Petterson?"

Så slängde jag min väst och cykelrock
och skrek: "Jag vill ej vara gyckelbock!
Ej längre tänker jag att tåla stryk —
nu skall jag språka litet volapyk!"

Då sänkte hon sin piskas tagelsvans
och bet en stund på tummens nagelkrans,
sen gav hon mej en farlig lejonblick
och blek av vrede bort från mej hon gick.

Jag tyckte nu jag var en dunderkar,
ty händelsen var riktigt underbar,
jag sjöng av fröjd en tarabomkuplett
och gick att plocka mej en blombukett.

YRKESVAL

*Min far han sade akta're,
min son, för att bli slaktare!*

*Bli heller inte målare,
för dom ä ena skrålare!*

*Och knappast är man räddare
för spöken än för skräddare.*

*Att gno som stenarbetare
gör ingen mänska fetare.*

*Bland burkar som ap'tekare
du vissnar och blir blekare.*

*Och om du lär till bagare,
så blir du ändå svagare.*

*Du duger ej till filare,
ty du vill bara vila're.*

*På restaurang som kypare
du lär dej att bli krypare.*

*Du är för lat till snickare,
dom andra hyrlar kvickare.*

*Och såsom tavelramare
du tar dig nog en jamare.*

*Sök ej att bli förtullare,
då super du dig fullare!*

*Ej heller arbetsledare,
då blir du ännu snedare!*

*Och om du ej som gjutare
med yrket trivs, så sluta're.*

MATEMATIKERNS GRAVSKRIFT
ÖVER SIN HUSTRU

*1-rig hon var liksom ormarna långa,
2-lar hon använde dyra och många,
3-vade kring mig med laddad kanon,
4-de skott mot min stackars person.
5-armad stake hon slog i min hjässa,
6-or hon åt med en grevlig baron,
7-knade sedan och dog utav dessa.*

ETT BIODRAMA

*På en bio jag gick i en försommarekväll
och fick skåda ett ohyggligt drama.
En figur uti pjäsen var långt ifrån snäll,
och hjältinnan blott sucka och jama.*

*Det var blandning av kärlek och tårar och grin,
och det blänkte av knivar och yxor;
och man kallade dramat: "Den bleka Kristin"
eller "Bagarens brunstekta byxor".*

*Det var jordbävning, mordbrand och ömt kuttrasju,
samt en herre, som blott ville suppa,
men hjältinnan hon rulla med ögonen tu
och drog suckar så flämtande djupa.*

*att jag såg huru duken sig rörde ibland;
och mitt hjärta det rörde sig även,
när den blekfete bagaren höjde sin hand
och gav kvinnan ett dråpslag med näven.*

*Sist han tog ett par skutt, och det gladdde min själ.
ty han föll i den bråddjupa viken.
nu han borde väl dö, och det tycktes mig väl —
men han tänkte helt visst på publiken*

*och på nubben och livet och kvinnor och vin —
han dök upp och sprang fram till en klyfta.
I den klyftan han stötte den bleka Kristin,
och publiken den tjöt och den snyfta.*

*Nu var dramat förbi, men jag tänkte som så:
Det är gräsligt vad människor få pinas!
Mina sorger, som förr varit stora, blev små,
när jag jämförde dem med Kristinas.*

SEMESTER

*I denna lilla saga av sanning finns en skymt,
och kanske den sig i ert minne fäster,
den handlar om en man, vilkens öde blev så grymt,
blott för att alla hade tatt semester.*

*En söndag ut till Haga han gick med lätta steg
att lyssna uppå fåglarnas orkester,
men alla fåglar tego och även lärkan teg —
helt säkert hade alla tatt semester.*

*Så tog han på sig handskar och köpte en bukett
och gick att bikta sig för fröken Ester,
men när han ringde på, kom en jungfru med rosett,
och sa' att fröken hade tatt semester.*

*Bedrövad in i själen han sökte upp sin tant,
men tänk, hon hade farit till Manchester —
kanhända att han annars fått viggja sig en slant,
om inte även gumman tatt semester.*

Då gick han med en dikt till en tidningsredaktion
och gjorde både bugningar och gester.
"Var snäll och kom igen", sa' en röst i släpig ton,
"ty våran redaktör har tatt semester".

I vild förtvivlan tog han ett skutt i böljan blå,
och snart han stod där himmelen befast är.
"Ja, här ä' inte lönt", sa' en röst, "att knacka på,
för Sankte Per ä' borta på semester".

I FLYTTNINGSTIDER

*Jag flyttat har med barn och fru,
jag vet ej var jag bor ännu,
om jag är kvar i trettisju
än om mitt hem jag har i fyran.
Från flyttningsstöket gick jag ut
för att få slippa gnäll och tjut,
men sen, när dagens fröjd tog slut,
jag vände hemåt halvt "på lyran".*

*Först gick jag till mitt gamla bo.
Ej längre orkade jag gno
kring sta'n — nu ville jag ha ro,
ty ute var det kallt och skummet.
Men undangömd var varje sak
jag skulle ha — jag slog mig bak —
jag visste ej vad som var tak
och ej vad som var golv i rummet.*

*Uti en soffhink låg min hatt,
jag kände ej igen min skatt,
jag trodde det var husets katt,*

som gömt sig där, tills allt var över.
Men när jag lockade och lack
och katten inte sa ett smack,
förstod jag saken — ve och ack!
Den hatten jag ej mer behöver.

Jag bad en bön, som ej var god —
så steg jag fram till min kommod,
men darrande och rädd jag stod
och lyfte helt försagd på locket —
där låg min hustrus kofta grön
samt "Rosen uppå Tistelön",
ett stycke utav "Jungfruns bön"
och så ett spel, som kallas krocket.

Jag trampade på en trumpet,
och både ilsken, arg och het
nu till min nya lägenhet
jag ställde mina steg i natten,
där spräckte jag en basfiol
men hittade en trasig stol,
en säng samt pigans underkjol
och så en flaska müssingsvatten.

Jag satte mig på sängens kant.
Ej var den bäddad elegant,
på täcket låg min gamla tant
i glas och ram samt två korsetter.
Jag lade mig — men med ett hupp!
jag for ur sängen häftigt upp —
i bädden låg en nackad tupp
samt fyra råa fläskkotletter!

*Dock trodde jag att pigan ljög
när in uti mitt rum hon flög
och sade att den stora hög,
som låg på bordet, var min maka.
Men när jag plockat om ett tag
och lyft på Sveriges Rikes lag,
förnam jag hennes andedrag —
hon snarkade, så bordet skaka.*

*Självt somnade jag framåt två,
men knäcken fick jag då'n därpå,
ty jag högg av min ena tå,
när jag tog på mig andra byxor.
Nej, aldrig går det ur min syn —
i dem de stoppat mjöl och gryn,
manschetter, lökar, paraplyn
samt tvenne stora vassa yxor.*

DÅRENS GEOGRAFISKA HÖST- REFLEXIONER

*När höstens vilda stormar KunkenLJUNGA
och regnet våldsamt ned i gatan plaskar,
jag brukar sitta för mig själv och sjunga
den kväll jag ej går ut och MadaGASKAR*

*På spisen hör jag pannan BramaPUTRA —
den ved, som brinner, jag fått dyrt betala,
men för att slippa sitta still och huttra,
vill några bönor jag GuateMALA.*

*Nog är det grymt att ej en glögg få smaka,
fast man har russin och en KoroMANDEL.
Jag tuggar endast på en TitiKAKA,
som jag har köpt i en diversehandel.*

*Jag ser en tidningsspalt, en lång och smal en,
en god rubrik — jag vill den AvaSAXA.
O, jämmerdal! Jag tror jag blir BenGALEN —
den handlar om vår gamla spårvägstaxa!*

Vad själv jag skriver, finner jag så tort, o,
jag vet ej om jag brevet törs MaLACKA,
men kanske att för papper och OPORTO
jag vågar räkna få en mindre hacka.

Ack, kunde man sitt öde IndiANA
och vara nöjd ändå med hårda lotten!
Men efter glädjebägarn jämt vi spana,
fast malört alltid finns i VästerBOTTEN.

För sina synder får man MinneSOTA,
man aldrig tänkt och handlat som man skulle,
och sist, när döden man ej mer kan mota,
så återstår en enkel KinneKULLE.

HERR ÅKERSPÖKE OCH FRÖKEN FÅGELSKRÄMMA

*Han stod på åkern i ur och skur,
en sällsynt ståtlig och rak figur.
Hon stod i trädgården i rabatten
den hela dagen och långa natten.*

*Och han var klädd i en grön syrtut
och gråa byxor med lappat slut
samt svarta handskar och stor cylinder,
som täckte näsa och mun och kinder.*

*Hon hade kofta och randig kjol
samt schäferhatt uppå sin kupol
med band som lyste helt överdrivet,
och vantar vita och skärp om livet.*

*En längtan fanns hos dem bägge två:
Fast ingen kunde den andra nå,
så kände båda hur hjärtat brände,
och heta blickar varann de sände.*

Men vinden framför av sympati
till henne älskarens frieri:
"Mitt hjärta råkat i vådlig klämma,
jag älskar er, fröken Fågelskrämma!"

Då vinden se'n vänder om igen,
hon skickar hälsningen till sin vän:
"Jag vill ej kärlekens fröjd försaka,
herr Åkerspöke, jag blir er maka!"

Dock spelar vinden dem sist ett spratt
och för dem samman en stormig natt;
han tog blott kläderna — sen och hören! —
och kvar i marken stod endast stören.

"Herr Åkerspöke, jag tror jag dör!
Ni ser ju ut som en gammal stör."
"Men ni, ni liknar en stång, min fröken,
av eder fågring man ser ej röken!"

Med ängslan sågo de på sin kropp,
men den var lika båd' ner och opp.
De hade inga behag som andra
och blygdes gräsligt inför varandra.

Han aldrig tänkt sig en sådan mö,
och raklång lade han sig att dö.
Hon vid hans åsyn blott äckel kände
och vräkte långsamt sig över ände.

FÖRGÄVES

*Du lever ett liv, som du ej får igen,
till sist ner i jorden du gräves —
kanhända du varit den störste bland män,
men kommer du dödfödd till jorden, min vän,
ja, då har du levat förgäves.*

*Du trycker din tös, när du dansar på bal,
så hårt, att hon närapå kväves,
men medan den sköna se'n fläktar sig sval,
en ann' ger hon kyssar i tusendetal,
och då har du tryckt'na förgäves.*

*Ett tal vill du hålla om lagar och bud —
publiken nog vet vad som kräves,
men rycker det vilt i ditt anletes hud
och ej över läpparna kommer ett ljud —
då har du nog talat förgäves.*

*På bruden du väntar i frack och i väst —
med guldtrådar framtiden väves —*

*men om hon försvinner vid bröllopets fest
och själv du står ensam med ring och med präst,
ja, då har du gift dig förgäves.*

*Du gnider och sparar för kommande dar,
av sedlarna plånboken häves,
men snart skall du stå lika blottställd och bar,
ty skattmasen kommer och tar vad du har,
och då har du sparat förgäves.*

KÄRLEK OCH GEOMETRI

*Det var i höstas jag blev kär uppå en tingel-tangel,
där dansade en flicka skön och slog på en triangel.
Jag glömde allt för hennes sång, för hennes smala
fot,
fast det var sent och jag var full och tung uti mitt
klot.*

*Varenda afton satt jag sedan i salongens vinkel,
mitt öga brann av längtans eld och jag drack renad
finkel.*

*Jag skrev en hälsning på en lapp, en liten vit kvadrat
men flickan syntes inte till, och jag vart ganska flat.*

*På ryktets väg jag veta fick att flickan stod i mangel
och drog ut kläder på ett bord i form av en rektangel,
jag klev dit in. Hon stod perplex men rodnade så
blid,
fast bordets skiva fick en knuff och vart en romboïd.*

*Sitt hår hon helt förlägen strök bak örats fina
snirkel,
och hennes anlete var barnsligt runt liksom en cirkel,
men mötet var ej förberett, det märkte jag, ty vips
när hon mig såg vart ansiktet precis som en ellips.*

*Men rodnaden den steg och steg och täckte hals och
kinder.*

*"Förlåt, min fröken", sade jag och lyfte min cy-
linder,*

*"var är ert hemland? Varför står ni här i mangel-
bon?"*

*Då råmade det strax intill — "Ursäkta, vems är
kon?"*

*"Min herre", svarade hon lågt, "jag är ifrån Cet-
tinje,*

*men över edra kärleksplaner drager jag en linje,
ty jag är gift, jag har en man. Ack, tag det ej så
tungt!*

*Han äger både mangelbon och kon och därmed
punkt."*

SI OCH SÅ

"Du skall göra s i", sad' mamma,
flickan gjorde alltid s å —
att det gick på sned med samma,
kan ju vem som helst förstå.

Modern sa, när flickan damma:
"Damma s i och inte s å!" —
Flickan damma, så, anamma,
speglen flög i skärvor små.

Och när flickan sen sig kamma,
krusade vartenda strå,
sade hennes kloka mamma:
"kamma s i och inte s å!"

Flickan blev en gosses flamma,
ständigt svärmade de två.
"Lyd mitt råd", bad hennes mamma,
"gör nu s i men inte s å!"

*Flickan kom och grät och stamma —
ingen tröst stod nu att få.*

*"Si jag skulle gjort, ser mamma,
men jag gjorde ändå s å!"*

GENAST LITET GLADARE

Man gjorde livet mera glatt, om bara man fick
flytta
de anslag och förmaningar, som stå till ingen nytta,
och spika dem på platser, där man aldrig läst dem
förr —
"Välkommen åter!" kunde läkarn sätta på sin dörr.

Och drog man med ett barn omkring, man borde
ha den rätten
att sätta "Spotta ej i vagnen!" överst å suffletten:
och komme det en inbrottstjuv med kulor och med
krut,
man kunde peka på en dörr, där det stod skrivet:
"Skjut!"

Jag går tillbaka till den tid, då våra kommissioner
höll räfst och bråk om varje kort med hungriga
personer,
tänk, vilken glädje byrån då var män'ska hade gjort,
om innanför på dörr'n det stått med fetstil: "Tag
ett kort!"

När sömmerskan med nålen sticker ut och in i våden,
"Livsfarligt är", det skriver hon, "att här beröra
tråden!"

Och kommer gamla hennes nåd, så krasslig och så
svag,
så vågar hon ej stiga in för blotta ordet "Drag!"

Jag hört om en som på teatern ej tog av sig stor-
men —

visst var han klok, fast någon sa': De' där va' en
abnorm en!

Men hos frisören tycker jag det ändock borde stå
med stora ord: "Behåll er huvudbonad gärna på!"

ALLTING BLIR EN VANA

*Min gamla farbror var en mönsterman,
ty ingen livet tog så lät som han,
om något rubbade hans levnadsbana,
han sade endast: "Allting blir en vana."*

*Hans gumma honom slog båd' gul och blå,
och därför sade jag en gång som så:
"Att farbror kan stå ut med Juliana?"
"Åhjo", sa gubben, "allting blir en vana".*

*Men gumman ville farbror se som lik,
och då och då hon gav'en arsenik,
en dosis stor hon lade i hans brana —
han drack och tänkte: "Allting blir en vana."*

*En gång ifrån ett tåg han halka ned,
och alla hjulen över honom gled —
han tänkte, när de gingo över blana:
"Visst gör det ont, men allting blir en vana."*

Och när en gång i ett maskineri
han åkte in och stundtals flög förbi,
man tjöt och sökte hejda remmens bana —
"lugn", skrek min farbror, "allting blir en vana!"

"Hur skall du trivas", sad' en präst till slut
åt gubben, som nog syndat bra förut,
"där det är hett, så ingen kan slå kana?"
"Åh", sade farbror, "allting blir en vana!"

DEN STÖRDA MORGONSLUMMERN

*På morgonsidan jag kommer hem
och går och lägger mej klockan 5.*

*Jag slumrar ljuvligt, men klockan 6
jag av en ringklockas slammer väcks.*

*Jag vänder på mig, men klockan 7
en puff i sidan mig ger min fru.*

*Sen kommer jungfrun, vår gamla Lotta,
och säger: "Opp, nu ä klockan 8!"*

*Jag tänker: vore jag endast fri, o,
och finge sova till klockan 9!*

*Min pojke stimmar, och husets trio
försöker väcka mig klockan 10.*

*Jag ryter åt dem, när hon slår 11:
"Gå ni å lägg er å väck er själva!"*

*På nytt jag somnar, men klockan 12
jag står med fötterna på mitt golv*

*och tänker: Huvet är ännu hett —
jag tror jag sover till klockan 1.*

*Vid telefonskrämmel och hallå
jag väcks ur drömmarna klockan 2.*

*Min fru hon säger sen klockan 3:
"Jag tror i går du var ganska sne."*

*Då kan jag knappast min vrede styra,
det kokar i mig till klockan 4.*

*När sedan klockan på nytt slår 5.
jag stiger upp med en väldig kläm.*

*Familjen häpnar och blir perplex —
bäst är att sova till klockan 6.*

*På nytt jag vaknar och säger nu:
"Vad tusan ser jag — är klockan 7?"*

*Jag är så trött som en jagad råtta
och drar mig därför till klockan 8.*

*När sen hon hunnit till slaget 9
jag viskar sakt åt husets trio:*

*"Godnatt, godnatt, nu är klockan 10 —
jag sover bäst, om ni går på bio."*

OSTMASKEN

*Han var så knubbig som en prost,
ty mitt uti en helfet ost
han bodde men förstod ej risken,
fast osten framme låg på disken.*

*Förvisso var han avundsvärd —
han ägde både hem och härd
och kunde allting själv bestyra
samt slapp betala skatt och hyra.*

*Hans kropp var blank och liljevit,
hans huvud svart som antracit —
snart skulle han sig ta en maka,
som kunde grädda ostpannkaka.*

*Han grävde mången djup kanal
i både vinkel och spiral
och tänkte under vardagsslitet:
"Ett bo är gott, fast det är litet."*

*Ty osten var hans hela värld —
men ack, där gick ett bödelssvärd
en dag uppöver maskgemaket
och skar utav det jäms med taket.*

*Förfärad till båd själ och kropp
stack masken nu sitt huvud opp
och tänkte göra en förfrågan,
men stora händer kring sig såg han.*

*Då kröp han ner uti sitt bo
men hörde orden: "var så go"
och kände att man papper snodde
omkring den världsdel han bebodde.*

*Den sattes fram på en assiätt —
tänk, vilket grymt behandlingssätt!
Ett svärd skar av en väldig skiva —
vad skulle maskens öde bliva?*

*Minuten tycktes sekellång.
"Min värld är dömd till undergång",
han tänkte, "men det är förskräckligt
att slutet bliva skall så äckligt!"*

*Han kände lukten av en sup
och åkte plötsligt i ett djup —
fast mörkret slök den stackars masken,
en röst dock sade: "De va smasken!"*

LARSONS KYCKLINGAR

*Herr Larson på en gata har speceriaffär
som många andra efter kända mönstret,
men Larson tycker alltid det är för stort besvär
att skylta om med varorna i fönstret.*

*En låda ägg där legat i nära veckor tre,
på äggen brände solen hela dagen,
allt medan Larson sålde båd' socker, smör och te
och gjorde grova brott mot ockerlagen.*

*Så hände sig en dag, när kommersen gick som bäst,
att Larson häpen ramlade mot väggen —
det blev ett pip och gny, och det hördes allra mest
i fönstret, där som lådan stod med äggen.*

*Det låter som en saga, förvriden och befängd,
men solen är ju ganska varm i juni —
där såg man gula pippin, en rätt försvarlig mängd,
med stjärtar, som det knappast fanns ett fjun i.*

*Hans kunder hängde dubbla utöver disk och våg
och pillra kycklingarna små på vingen —
herr Larson stod förlägen — det var minst tio tjog
av levande små ägg, som sprang ikring'en.*

*Det kunde inte hjälpas, men Larson tog en håv,
och sen han håvat till sig några dussin,
han la dem i små strutar, när kunden stod och sov,
tillsammans med korinter, gryn och russin.*

*Fast Larson ständigt stått som en pamp i sin affär,
så var han dock som pappa inget mönster —
men efter denna betan han lovar och han svär
att aldrig lägga ägg i sina fönster.*

TALTRÄNGDHET

När kvinnan fått sitt talorgan i gång,
hon glömmet allt och låter tungan löpa,
och om hon möter på en gata trång
sin nästa, som skall mat gå ut och köpa,
så pratar hon om arbetsbrist och mal,
om grannen, väderleken och om myggen;
hon lyssnar ej till spårvagnens signal
och känner knappast vagnens knuff i ryggen.

På magasinet innanför sin disk
en liten fröken vecklar ut sin svada:
"Ja, köttet står sej. Det är ingen risk,
för än har värmen inte gjort nån skada.
Ett hekto medvurst? Tänk, en sån suput,
som hyrde av fru Karlson båda rummen!"
Hon skär och skär, fast korven tagit slut,
och tunna skivor skär hon nu av tummen.

Två fruar mötas utanför en port:
"Godag, godag! Bor du i nummer åtta?"

Säg, har du hört vad Anderson har gjort?
Och tänk, så galet som det gick för Lotta!
Dom säger Larson rest till Västervik,
han ville inte stanna och bli pappa." —
Hon märker ej att värdens ilska tik
med glädje tuggar sönder hennes kappa.

I farstun samlas gummorna ibland,
då strömma alla orden fritt och lösa:
"Fru Hök har låtit sätta in en tand
av guld, det kan man kalla för att slösa.
Och tänk, att fröken Blom fått kavaljer,
snart kanske hennes bröllopsdag skall randas!
Och tänk, att" — gumman faller plötsligt ner
och dör — hon glömde säkert bort att andas.

FISKBRÖLLOPET

*Man rustade till bröllopfest djupt ner i havets rike,
det var en rörlighet, ett liv, ett stim förutan like;
ut sändes åtta dar förut att alla gäster bjuda
en respektabel fiskmadam, en fet och frodig ruda.*

*Brudgummen själv var lång och smal, en riddare
av nålen,
som ofta snodde upp på land, det var, förstår ni,
ålen,
men bruden, hon stod redan klädd i tunn och luftig
slöja,
hon var en riktig flirtmamsell, en smärt och smidig
löja.*

*Bland fästmän, som hon haft förut, var ock en fläckig lake —
han var för simpel, gubevars, att bliva hennes make,
och ryktet vet berätta, att den dumma, kända norsken
för obesvarad kärleks skull sig kastade i forsen.*

Nu kommo gästerna i mängd. Först sågs den blanka laxen,
som visste att han var förnäm och ville vara kaxen,
och bakom honom simmade den stolta, feta siken,
som granskade med kritisk min den blandade publiken.

Bland andra gäster såg man ock den glänsande mackrillen,
och efter honom smög den tysta, vattenlagda sillen,
men sist av alla kom, så blank och skinande som siden
med stjärten sirligt svängande, den graciösa iden.

Brudparet väntade sin präst, de började att undra.
"Ni ligga inte uti sjön", så sa en väldig flundra.
"Han kanske råkat ut för drag, det tror jag", sade spiggen,
som alltid var en munter själ, en riktigt glad och pigg en.

Men prästen sände återbud, det var den stackars karpen —
han kunde inte komma från, ty han satt fast i varpen.
Nu fick en annan viga dem, en fisk med namnet Röding,
han bad en bön och läste sen en dikt av skalden Fröding.

"Stig fram till bordet, varsågod", sa den fula sim-
pan,

"all maten har jag lagat själv och även bakat lim-
pan!"

"Och här finns sprit, så det förslår, båd' helan, hal-
van, tersen,
jag hitta litern på ett vrak i förgår", sade gärsen.

Men den som skulle passa upp, det var en gammal
gädda,

hon smög i väg till parets hem att deras brudsäng
bädda,

i hennes ställe fick man ta en ganska slamsig kolja,
vars käftar gingo var minut som smorda utav olja.

Där äts och dracks och hurrades långt in i sena
kvällen,

sist kom en liten attraktion, då dansade forellen,
där skålades och där hölls tal, men slutligt sa en
rocka:

"Mitt herrskap, knalla er nu hem, jag tror att det
blir tjocka!"

HÖSTKÄNNINGAR

*Nu blåser ingen mild passadfläkt,
nu kan man ej gå klädd i baddräkt
och visa att man är kapunfet —
förbi med nakenhet och brunhet!*

*Nu sitter man förkyld och bröstmat
och piffar upp sin gamla hösthatt,
och tankar komma som ett norsstim:
Har jag väl pengar till galoschlim?*

*Man fryser i ett tjockt flanelliv,
när vinden skär liksom en fällkniv.
Det suckar djupt för varje höststorm
inunder flickans köpta bröstform.*

*Nu rund och röd blir varje fruktkart;
vårt kött blir åter ät- och luktbart,
ej mer behöver man sitt isskåp,
när slaktarn börjar ko- och grisdråp.*

*Man önskar nog ett alkoholrus
men söker biografens strålljus,
där bilder finns men ingen talscen
och man får djur på sina smalben.*

*Om kvällen vid en blekgul lampskärm
sorterar man en större svampsvärm
och stuvar sen en sorts kanelsvamp
samt äter upp den och får stelkramp.*

TÖVÄDER

*Det töar och plaskar, och gatan står full
av rinnande vatten —
där kommer en herre, han halkar omkull,
och av flyger hatten.*

*En dam söker rädda sig undan en bil,
som fåror syns plöja,
det stänker dock sörja på ädel profil,
på kappa och slöja.*

*Så kommer en fröken, som verkar så chic
i floret med muscher,
hon ryser, ty isblandat vatten hon fick
i sina pampuscher.*

*På gatan man lätt kan riskera att dö,
om ej man är vaken,
ty bäst som man går där, så rasar det snö
och gubbar från taken.*

*Om spårvagnen kommer, så hoppar man opp
från strömmande forsen,
när sedan den stannar, man tager ett hopp
och spräcker galoschen.*

*Vid stuprännans kallduschar svär man ett tag
och spar ej på orden. —
Så där går det till, när det töar en dag
i snöiga norden.*

EDD SÄGG OBB IDDFLUEDDSADD

*Dedda gågg jag äbbnar sjugga
obb dedd grybba iddfluedsadd,
torr och brüddhet är bidd tugga,
halsed svider utad grüdds hadd.
Koddjak doktord ordiderad,
stora bäggder bedicid,
alltigg har jag koddsubberat,
kida, acetyd, borfid.*

*Däbtt är däsad, ögat ridder,
livet bäste jag förbadda,
sällad bidd värdidda hidderr
läggga obbslag kring bidd pådda;
aldrig i bitt baddabidde
jag edd sådad sduva hatt —
sobb edd slebbig aborripidde
kädss bidd däsa dag och datt.*

*Härobdaged kobb bidd flabba
bed edd påse brädda baddlar,*

och hodd ropade: "Adabba,
vad didd däsa dej förvaddlar!
Säkert är dedd baste talkas",
sad dedd ugga, friska böd,
"bedd didd sägg jag törs ej dalkas —
jag är rädd för sbittofröd."

HERR JULANDERS KUGG-JUL

*Herr Julius Julander han var så blyg och fin,
han älskade en mö, fröken Julia Julin —
hans kärlek brunnit ända se'n i juli.
Och Julia var fyllig och ganska piffigt klädd,
men han var litet hjulbent, och därför var han rädd,
fast ansiktet han inte var så ful i.*

*Men nu när julen stunda, så tog han till sig mod
och for till Hjulhammar och köpte i en bod
två hjulringar, som passa åt dem båda.
Så köpte han en julkorv och julklappar i mängd.
— Ja, om hon nu ej tar mej, så vill jag väl bli hängd,
tänk, vilket stiligst hjulpar man får skåda!*

*Så tänkte herr Julander, och glad uti sitt sinn'
på själva julens morgon han steg till henne in
och bävade för det som komma skulle.
Men Julia haft hjulvärk i tvenne långa da'r,
och ville inte alls ha besök av någon kar',
ty just i går hon fått en liten Julle.*

HERR NATUR OCH FRÖKEN ARTIFICIELLA

*Må sångaren med stor bravur
på scenen operor framställa —
jag sjunger blott om herr Natur
och fröken Artificiella.*

*Hans mun var frisk och röd och stor,
och fast i käken satt hans tänder,
men hennes rad av pärlemor
dentisten haft i sina händer.*

*Hans hår, som krusigt var och kort,
behövde sällan pomaderas,
men hennes sändes ofta bort
till en salong att ondoleras.*

*Han hade lång och smärt figur,
men hennes former svällde över —
att detta glädde herr Natur
jag kanske nämna ej behöver.*

*"Visst älskar du mig, eller hur?
Bliv min, o, kära, rara, snälla!"
Så sad' en kvällsstund herr Natur
till fröken Artificiella.*

*"Ja", log hon milt, och i ett nafs
sin mun mot hennes hårt han tryckte —
då smäll det till och sade: klafs! —
hon svimmade och munnen lyckte.*

*Han skrek på hjälp, på ambulans,
sprang runt liksom det skrämde fåret,
ty märk, det var ej blott sin sans
hon tappade — det var ock håret!*

*Då slet han klänningslivet opp,
just där sig barmens bölja benar —
men om jag säger: det var "stopp"!
förstår ni kanske vad jag menar.*

*Förkrossad stod han en minut
och såg på hennes "inre skador",
till sist hon benen sträckte ut —
då lossna även hennes vador.*

*Nu sjönk med ens hans temp'ratur,
och fast han hörde henne gnälla,
så kall som is gick herr Natur
från fröken Artificiella.*

JOHANSONS JYCKE

*Ensam i porten satt Johansons jycke,
klagade länge och klagade mycke.*

*Johanson gjorde affärer i Lycke —
bortglömd av alla var Johansons jycke.*

*Johansons fru var ett hänsynslöst stycke,
kastade glåpord åt Johansons jycke.*

*Varnade skarpt: Mina ben du ej knycke!
Gnällande darrade Johansons jycke.*

*Livet vart tröstlöst för Johansons jycke,
men fram på vårsidan fick han ett tycke.*

*Kärlekens mödor i ord du ej trycke —
bittert besviken blev Johansons jycke!*

*Tiken var vinthund med halsband och smycke
— endast en taxhund var Johansons jycke.*

KVINNAN FÖRR OCH NU

*Broder, jag vill fatta pennen, fast uti min hand den
skälver,
tusen sinom tusen tankar sig inom min panna välver.
Jag skall söka bilda strofer, forma orden till en
dikt —
kanske när jag fått den färdig, känner jag mig ve-
derkvickt.*

*Minns du forna tiders kvinnor, hur de sutto vid sin
båge,
sydde korsstyngsbroderier, tills det vart av dem en
råge?
Broder, nog har du läst sagan om mamsellen Bor-
garhjort,
hon som satt med ormen lindad omkring jungfru-
burens port.*

*Kvinnan är ej längre blygsam, huslig, korsstyngs-
fylld och präktig,
hon i riksdagen orerar och är höjd till stadsfull-
mäktig*

Vad skall mannen nu med kvinnan, som är vorden
kall som is?

Säkert längtar han till Edens gamla, goda paradys.

Han i hemmet nu får sträva med att plocka ben
ur sillen,

medan han med ena foten vaggan rör och söver
lillen.

Kaffesumpen sjuder över, limpan ropar: jag är jäst!
Och när makan äntligt kommer, blir han ändock
bittert snäst.

Han får vara glad om inte denna stränga, stolta
Hebe

även tar och skickar honom i sitt ställe in på B. B.
Mången gång han griper spegeln, tittar med ett
sakta stön

på sin bild för att ej glömma bort sitt eget, svaga
kön.

Sådan är den nya kvinnan. Kväv dock dina suc-
kar, broder!

Tiden har ju sina nycker, livet sina perioder —
och kanhända i en framtid att du på en gravsten
fann

orden: "Härinunder vilar mannen och hans riks-
dagsman."

I HAGELBY

*Jag har mitt hem i Hagelby,
där går man jämt med paraply,
där springa skogens vilda djur
omkring i egen fatabur.*

*Där hänger väggmadamen trind
sin tvätt på öppen nordanvind
och binder ungarna, som slåss,
vid väggen med en albatross.*

*Fysiken simmar invid strand,
den fisken fångar man med hand,
och munfisk metas varje dag
med fingerkrok och fönsterdrag.*

*I granen dinglar en kokott.
Soldaten skjuter gröna skott,
där trygg han står, trots regn och blåst,
i Hagelby på sin kompost.*

*Men när han druckit alkohol,
han siktar på sitt morgonmål
och tar sig ett fixeringsbad,
sen han har läst sitt fikonblad.*

YNGLINGENS KLAGOVISA

(Sjungen på en vankelmodig melodi.)

*Jag ville som andra nog ha mig en fru,
men vem jag skall välja, jag vet ej ännu,
fast flickor så många min kärlek har tänt,
jag ändock från präst och från brudpall mig vänt.*

*Sofi är för mager att bliva mitt viv,
ej leka jag tors med en skarpslipad kniv;
och kysser mig Hulda, så svällande tjock,
för öronen båda på mig slår det lock.*

*Amanda har hår som är tjockt som en man —
jag tycker hon liknar en stor babian.
Hon kikar så snett som hon vore mongol,
och näsan ser ut som en krokig pistol.*

*När Klara jag mötte på kärlekens stig,
med härliga former hon tjusade mig;
jag hårt henne tryckte — vart flög mitt förnuft?
Då small det — behagen var fyllda med luft!*

*Amalias mamma var fullblodsnegress,
Amalia därför vart lik spaderess.*

*Kristin jag nog toge, men hon är för slak —
man vet icke vad som är fram eller bak.*

*Jag tycker ibland Karolina är söt,
men jämt har hon snuva och näsan är blöt.
Sin mun hon mig räckte en afton — men fy,
för droppet jag säkert behövt paraply!*

*Och slår jag min arm om Natalias liv,
så sprutar hon eld som ett lokomotiv.
När Hanna jag klämmer, ifall jag blir het,
så tutar hon till som en leksakstrumplet.*

*Och än för Serafia brinner mitt blod,
fast slutet hon är som en gammal kommod.
Jag älskar dem alla, dock tror jag förvisst,
att kanske den sämsta jag väljer till sist.*

ÄNDRADE LEVNADSBANOR

*Nog kan det hända både en och var,
att man ett enda yrke får i livet,
men ödet sina nycker också har
och ändrar på vår bana, det är givet.
En skräddare ibland kan bli aktör
och tullvaktmästaren en djärv jonglör,
ens framtid mången gång beror av slumpen
och säkert ej på vad som finns i klumpen.*

*Om åkarn jag berätta vill för er,
om han, som stångades helt fräckt med tåget,
vid första knuffen huvet åkte ner
i magen på'n, så djupt att ingen såg'et.
Nu har han slutat med sitt åkeri
och tjänar pengar på buktaleri,
ty karlen i sitt yrke icke fuskar,
fast sysslolösa gå hans gamla kuskar.*

*Till doktorn kom en man, som ej var bra —
han hållen var för tok av ortens bönder —*

*och doktorn skulle temp'raturen ta,
men tänk — att termometern den sprack sönder!
Kvicksilvergiftet in i kroppen gick,
men ej han dog — han blev förfärligt kvick;
hans infall tog med honom övermakten,
och för sin kvickhet vart han känd i trakten.*

*En slaktare av slumpen hjälptes fram
till lyckans port en tidig morgontimma:
han ramla i en bytta rimmat lamm,
när upp han kom, han ville bara rimma.
Och slaktarn, vilken förr var röd och fet,
vart strax en blek och intressant poet;
hans rykte flyger nu kring jordens länder,
och guld han öser in med bägge händer.*

VAD ÄR VÄL DEN — —

*Vad är väl den, som genom dikten blyga
mot högre rymder män'skan föra vill,
emot den man, som låter folk få flyga
i aeroplan och tar betalt därtill.*

*Vad är väl den, som lyser som ett snille
och som fått talets gåva i sin makt,
emot en stark och överlägsen kille,
som boxas kan med både kläm och takt.*

*Vad är väl den, vars penna, hård som stålet,
kan ge så många samhällsnyttig klatsch,
mot den, som genom komiska fasoner
inför publiken i en fotbollsmatch.*

*Vad är väl den, som drillar vackra toner
och sången gör till känslans bästa tolk,
mot den, som genom komiska fasoner
i en modern revy kan draga folk.*

EN STOCKHOLMSJÄNTA

*Jag såg henne trippa en försommarkväll
på snedgångna klackar, så lycklig och säll.*

*Hon gladdes, att knoget för dagen var slut,
ty nu var hon fri, och nu skulle hon ut.*

*För hela den lön, som i fredags hon fick,
hon köpt sig en kjol med broderad tunick.*

*Vad gjorde väl det, om ej mor fått en slant
till mat, blott hon själv fick gå klädd elegant.*

*På vardera strumpan hon hade ett hål,
men gången och blicken var litet frivol.*

*Hon även hängt på sig en vit medaljong,
och håret i skruvar hon bränt med en tång.*

*Och hatten med veckad chiffongkulle grön,
den kostade nära en halv månads lön.*

*Hon stannade plötsligt och stirrade smått —
hon hörde en ton — var det step eller trot?*

*Med klappande hjärta och öga, som brann,
hon in i det yrande vimlet försvann.*

SOMMARSÅNG

*Upp, herrar sommarskalder, och strängen eder lyra,
besjungen skogens grönska och ängens vita blom,
syreners doft och fågring och trädens blomsteryra,
låt hjärnan ej bli sömnig och slö och tanketom!*

*Upp, sångare, och sjung dina härligaste sånger!
Du hör att trasten drillar och lärkan slår i skyn.
Upp, skrivare, och kasta blanketter och kuponger,
gå ut i solens värme och gör dig brun i hyn!*

*Upp, skräddare, från byxor och sax och vax och
mönster,
ta hoppet ned från bordet och räta dina knän!
Spring ut och fånga fjäriln, som fladdrar kring ditt
fönster,
beundra himlens klarhet och parkens gröna trän!*

*Upp, slaktare, som trampar i kalla köttbutiken
bland korv och palt och pölsa med fläckar på din
blus!*

*Häng ut din egen kropp på den krökta fönsterspiken
och låt dit sega kött bliva mört i solens ljus!*

*Upp, seglare, och skåda utöver vikens spegel,
din båt vill bort från stranden till havets vida blå!
Låt sommarvinden fylla ditt vita, spända segel
och gör en duktig spricka i himmelens trymå!*

*Upp, ynglingar, och släng era höga, stärkta kragar,
och kläd er, unga flickor, i luftig, ljus linong!
Upp, låt oss alla fröjdas i vackra solskensdagar,
ty sommaren är ljuvlig, men den är inte lång!*

FRU PETTERSONS BLÅKULLA- FÄRD

(Ett äktenskapsdrama i världsrymden).

*Fru Petterson skulle till Blåkulla fjäll,
fast hon fruktade Pettersons ögon,
men när sedan han somna, hon öppna sitt spjäll
och med fart genom skorstenen flög hon.*

*Hon satt så kavat på sin sadlade kvast —
jag tror visst det var skärtorsdagsafton —
och hon skratta åt katten, som bak hängde fast,
ej på länge så roligt hon haft hon.*

*Herr Petterson vaknade nästa momang
och var arg som ett rytande lejon,
ty han hörde i luften hur käringen sang,
och hon skrek båd tjohi och tjohej hon.*

*Herr Petterson hyrde en flygmaskin stor,
som i timmen flög milena arton;
han i rymden såg spår efter käringens skor,
fast hon hade en helsikes fart hon.*

*Dock sköt han till sist i det ändlösa hav
på en prick, som såg ut som ett kolon,
och fru Petterson visste ej någonting av,
förr'n hon träffades av hans pistol hon.*

*Den kulan den visste precis var den tog,
och herr Petterson tjöt som en bison,
när han såg hur med lemmarna karingen slog,
som hon varit en verklig aktris hon.*

*Se'n vände hon benen mot himmelen opp,
så att änglarna sade: Fy sjutton!
Och förbi aeroplanet for karingens kropp,
men hon sjöng ingen mer trudelutt hon.*

*Till jorden hon föll med ett skärande skri
och blev platt som ett lådprässat fikon —
först så reste hon på sej, så arg som ett bi,
men se'n låg hon för alltid som lik hon.*

DET TRASIGA POSITIVET

*Farväl du grymma och trolösa kurra matta kurra
matta . . .*

du varit solen i mitt mörka phv i i i i i i i i i i

*Nu får jag vandra ensam med min tua latta tua
latta . . .*

vid minnet av din falska tuttelipuuuuuuuuuuuh . . .

*Ej mer du smeka skall min bleka pann ka ka ka ka
ka . . .*

I hjärtat sticker jag en kickliuuuuuuuuuuuuuu . . .

*Jag kan ej glömma dina ljusa pirra palla pirra
palla . . .*

och ej din rosenröda tuttelipuuuuuuuuuuuuuh . . .

*Men när om natten i din säng du knirra bussar
knirra bussar . . .*

en röst du höra skall, som låter psi i i i i i i i i i i . . .

*då är det jag, som smyger kring din pilla putta
pilla putta . . .*

ty jag ej glömma kan din tuttelipuuuuuuuuuuuh . . .

JONSSONS DROPPAR

(Fritt efter E. D. Björcks dikt Sommerregnet.)

*Ej susar en fläkt, ej ett blad sig rör —
i kväll är det ingen som Jonsson stör.*

*Han flämtande böjer sin tunga kropp
och lyfter en grunka på spisen opp.*

*Han vrider och skruvar med säker hand,
se'n tänder med stickan han gasens brand.*

*Det sjuder kring apparatens bryn,
herr Jonsson är flammande röd i hyn.*

*I kylaren drives nu ångan ned —
så bra att Jonsson får vara i fred!*

*Du glittrande droppe, fall, o, fall!
Den törstande Jonsson dricka skall.*

*Du, Jonsson, från vilken man motboken tog,
sjung åter en sång, ty nu har du fått nog!*

*Hur ljuvligt att känna ångornas fläkt
och bättra med nubben sin andedräkt!*

*Av hembränd sprit är buteljen full —
men vet att polisen är stadd på patrull!*

*Ställ in apparaten, du jordens son,
och dölj den med omsorg i spiselvrån!*

*Det bultar på dörren — o, dofter, flyn!
Nu skydde dig, Jonsson, en mild försyn!*

FRÅN DÅRENS LIMERICKSFABRIK

*De va en negress uppå ön Madagaskar,
som älska en jude med namnet Isaskar,
men ack, han vart rädd,
ty lätt gick hon klädd
och hon åt bara alnslånga maskar.*

*De va en flicka uti Malacka,
som fick till fästman en riktig bracka,
när han blev full,
han klippte ull
och hornen av hennes tacka.*

*De va en fröken i staden Darmstadt,
som la på magen en stor och varm katt —
de va nog risk,
men hon vart frisk
och led ej mera av tarmspatt.*

*De va en herre uti Albanien,
som sökte sätta en pelikan i en
mindre bur —
men han flög ur,
och sedan gav han blankt f—n i en.*

VITT OCH SVART

*En visa vill jag sjunga om Malena,
som gick omkring och strök i bättre hus
med snövit själ och kläder vita, rena
och alltid drömde om ett kärleksrus.*

*Men Kalson, sotarn, sota varje skorsten
och klev omkring på stadens alla tak;
han slängde jämt med viskan och med borsten,
och svart som synden var han fram och bak.*

*En dag Malena strök i kärleksruset
uti ett fönster fyra trappor ned,
och Kalson såg'na, där han satt på huset:
"Dig", tänkte han, "jag älskar med besked".*

*Du är en ängel, vilken borde sitta
på taket här så nära himmelen —
jag, svarta fuling, skulle ständigt titta
på dig från källardjupa avgrunden.*

*Men fast jag nu är svart som själva håken
och du är vit och oskultsren och täck,
så svär jag, se'n jag kommit ned från kåken,
att jag på dig ej sätta skall en fläck."*

*Den stackars Kalson kunde sig ej styra,
han tog ett skutt direkt till henne ned,
slog skallen i ett strykjärn nummer fyra
och drog en suck så djup, att han strök med.*

*"O, Kalson", skrek Malena, "o, hur gräslit!"
Hon vände på hans kropp och ropå: "ack!" —
I fickan hitta hon en liter träsprit —
"farväl, o värld!" hon snyftade och drack.*

*Här slutar visan om den svarta Kalson
och om Malena, vilken var så vit —
han blev en himlakropp — ja, en astralson,
men hin tog henne, ty hon drack ju sprit.*

HÖSTSTORMEN

*Han kom ifrån nordan och susade fram
precis som en galning i skyar av damm.*

*Och popplarnas tätaste kronor han klöv
och dansade ringdans med kvistar och löv.*

*På båtarnas segel han blåste en pust,
som kom dem att hamna vid närmaste kust.*

*Han fram över gatorna yrande ven
och visade herrarna flickornas ben.*

*Ifrån hennes nåd, som var pjunkig och sjuk,
han slet både schal och kapott och peruk.*

*Ett fönster, som öppnats i Johanssons kök,
han slängde i gatan, så skärvorna rök.*

*Det älskande paret, vars kärlek var ny,
de kysstes i smyg bak ett tunnt paraply.*

*Men stormen av avund tog tyget i mät,
och bakom skelettet satt flickan och grät.*

*Så ryckte han till sig fru Pettersons hatt
och ilade bort med ett skärande skratt.*

*Men vänder sig vinden, så tror jag, min vän,
fru Pettersson säkert får hatten igen.*

RIVALERNA

*Herr Svensson har en motorbåt,
herr Larson har en bil,
och båda fjüska de i kapp
för fröken Hulda Pihl.*

*När Hulda följer Svensson ut
på klara böljan blå,
han fattar hennes svala hand
och varnar henne så:*

*"Följ icke med i Larsons bil
och andas landsvägsdamm!
Riskera ej ert unga liv,
ty vårdslost far han fram!"*

*När Hulda söndagen därpå
i Larsons bil sig satt,
han säger, när de åkt en bit,
och vrider på sin ratt:*

*"Far aldrig med i Svensons båt,
han dränker er en dag,
och motorn explodera kan,
det gör dom över lag!"*

*Och Hulda lydde bägges råd —
hon bet av en pralin
och sa: "Jag tar herr Petterson,
ty han har flygmaskin."*

VAR JAG VILL BO

*Jag helst vill bo, där jag är van,
tre trappor opp i Vasasta'n,
där känns ej storstadslivet tungt,
där kan man andas fritt och lugnt,
där svepa friska vindar fram
och sopa bort allt makadam.
Min gata är så bred och ljus;
jag bor uti ett gammalt hus,
en kringla hänger utanför,
men den till brödbutiken hör.
Jag känner mina grannar väl,
ej någon hugger eller stjäl,
fast Jonsons katta nu på vår'n
den lilla råttan tatt på går'n.
Visst ökas hyran ofta på,
men ack, jag stannar kvar ändå.
På Kungsholmssidan bolmar rök.
Och doften utav hembränd gök
i Gamla staden virvlar kring —
men, kära du, säj ingenting!*

Och Söders höjd är ej så ful,
där grabben bor, som säger "kul"!
Men flytta dit jag vågar ej —
jag skulle aldrig trivas, nej.
Jag tycker att på Östermalm
man helst bör vandra med en palm
i sina händer gatan fram,
så rak och stel och allvarsam.
Där är så cirklad och förnämt,
och alla ha det så bekvämt,
och husen stå som på parad,
man känner — ja, man vet ej vad,
som hade tusen ögon sett
att uppå klacken man går snett.
Nej, tacka vet jag Vasasta'n:
om jag går ut en gång om da'n,
så hälsar jag på var person
och tittar in i mangelbon,
där Pettersonskan står och drar
och smilar som en dromedar.
Fru Göranson, som allting vet,
varenda liten hemlighet,
i fönstret vinkar: "Kom så får
jag bjuda på en kaffetår!"
Och slaktarn mitt emot är bra,
jag får de bitar, jag vill ha;
han ger mig aldrig något rask
men säger: "Ve dig, Svarta Mask,
om mina skinkor och min palt
du klandrar i en tidningsspalt!"

*Så flyter livet fritt och glatt —
och, tro mig, när jag säger, att
i Vasastadens lugn och ro
vill säkert v a r j e m ä n ' s k a b o .*

DEN FRUSNA SVALAN

*Där fanns både rockar och byxor,
som sytts efter nyaste mönster,
manschetter och kragar och slipsar
i herrekiperingens fönster.*

*Det var litet kyligt den dagen,
och tunnklädda damerna nöso,
och herrarna jämkade kragen
samt knäppte kavajen och frösö.*

*Då kom ifrån rymden en svala —
i cirklar och bågar hon svängde —
hon höll sig beständigt vid fönstret,
där alla kostymerna hängde.*

*Hon flög, men hon vände tillbaka —
det var som hon sett genom rutan
ett plagg, som hon säkert behövde
och ej kunde vara förutan.*

*Men gåtan blev slutligt förklarad:
när in genom fönstret man glodde,
förstod man, att läsa hon kunde,
den svala, som flaxande gnodde.*

*En skylt mellan varorna hängde,
och, nu se'n hon tagit till schappen,
man visste vad hon ville köpa,
ty — S v a l r o c k a r stod det på lappen!*

EN SORGLIG MODEBILD UR VERKLIGHETEN

*Det var en tös, som hette Pauline,
hon levde endast för att vara fin.*

*Hon följde noga modets minsta nyck
och journalens konstifika tryck.*

*"Ack, vore jag så spänstig, slank och smal
som bilden här i denna modjournal!"*

*Så bad hon högt. — Den lede stod på lur,
och bums han henne gav en så'n figur.*

*Vid spegeln stod hon nästa ögonblick
med burrligt hår och i en klänning chic.*

*Så korta armar förr hon aldrig haft,
men benen voro långa liksom skaft.*

*Och hennes ögon — tänk, ett så'nt format! —
hon sökte sluta dem, men hon vart flat.*

*Det stramade för hårt i nackens skinn,
men i sitt öra kunde hon se in.*

*Gud giv hennes armar räckt dithän,
att hon fått knäppa dem kring sina knän!*

*Hon kunde aldrig sina fötter nå,
och ännu mindre kunde hon dem två.*

*Och hennes mun — ack, genom detta hål
hon kunde ej få ner ett enda mål.*

*Hon måste köpa sig en liten tratt
och hälla i sig både ditt och datt.*

*Den stackars flickan, fordom så kokett,
nu stundom gråter en förfärlig skvätt.*

*Här kommer nu historiens sens moral:
Lev aldrig livet efter modjournal!*

TIDENS TECKEN

*De gamla goda adjektiven
försvunnit ha ur samhällsliven —
förr provade man en kapott
och sa, att den var klädsam blott,
se'n man på huv'et hade satt 'en.
Nu provar man moderna hatten,
som är renons på tyll och sippknopp,
och frågar: "Är den inte ti p-t o p?"*

*När mannen fordom i syrtuten
gick ut att köpa halsduksknuten.
han sade själv med kännarmin:
"Den här, den tycker jag är fin."
Nu står kravattbutikens tärna
och vrider slipsar högst moderna
och säger med en vaken blick:
"Herrn, ta den här, för den är ch i c!"*

*Förr tösen pengar fick av pappan
och mamma köpte doffelkappan,*

*som både varm och vacker var.
Men nutidstösen ber ej far,
hon frågar inte ens sin mamma.
Hon köper paletån medsamma,
och stryker brämet ultragrått
och säger endast: "Gud, så flott!"*

DEN SISTA HÖSTFLUGAN

*Hon tycktes varken duven eller matt,
där hon i solen i mitt fönster satt;
att hon till mig flög in var ganska bra —
en liten fluga skadar ej att ha.*

*Jag vinkade: "Min lilla vän, kom hit,
skall du få grädde på en sockerbit;
jag är precis ej någon mecenat,
men nog kan jag dig skänka ett mål mat!"*

*Helt säkert fattade hon mina ord —
i nästa stund satt flugan på mitt bord
och sög på sockerbiten gång på gång,
tills hennes mage blev en vit ballong.*

*Jag varnade och sade: "Ack, ack, ack!
Tänk, om din stackars lilla mage sprack!
Var måttlig, annars händer dig ett spratt!"
Då lyfte hon sin snabel till ett skratt.*

*Sen flög hon bort, när hon var riktigt mätt,
och satte så en prick på mitt porträtt.
Jag log, ty inte kunde jag bli vred —
det kanske var ett tack påflugors sed.*

*Var morgon surrar flugan kring min säng;
ibland kring lampan tar hon sig en sväng.
Fast denna fluga ingen sommar gör,
jag genom henne sommarns eko hör.*

*Vi goda vänner blivit nu, vi två.
Jag skriver verser, och hon tittar på.
Men när jag saknar rim och suckar tungt,
så kommer flugan fram och sätter punkt.*

GÅSVISA

*I, kulna vindar, blåsen
i kall novemberdag —
jag håller mig till gåsen,
om henne sjunger jag,
om hennes liv och snackande
och om vårt eget smackande,
när steken och när såsen
serveras över lag.*

*Ej skönjdes bland linongen
en hals med gåsens charm,
ej sågs i balsalongen
en mera fyllig barm.
Och vad är prat bland käringar
vid kaffekoppsförtäringar
och gräl vid köksingången
mot gåsens snack och larm.*

*Så fet och respektabel
hon går på Skånes slätt.*

*I vattnet navigabel
hon är och smått kokett.
Och efter stort bemödande
med stoppande och gödande
hon blir en högst notabel
och sällsynt läcker rätt.*

*I, kalla vindar, blåsen
i mörk novemberkväll —
vi smörja ändock kråsen
i hem och på hotell
med gåsens kropp, den präktiga,
och svarta soppan mäktiga
och korvarna de små sen
med smak originell.*

JULGEOGRAFI

*Julen firas, må ni tro
klämmigast i Jularbö.*

*Helgens fröjder äro många:
gröt och lutad Mörbylånga,*

*över vilken fiskrätt slås
peppar, salt samt Alingsås.*

*Hemma alla pläga vara
far och mor och barnens Skara.*

*Klara nubben smakar mums,
om på bottnen ock finns Grums.*

*Kroppen kännes mätt och rund,
glad och frisk och Askersund.*

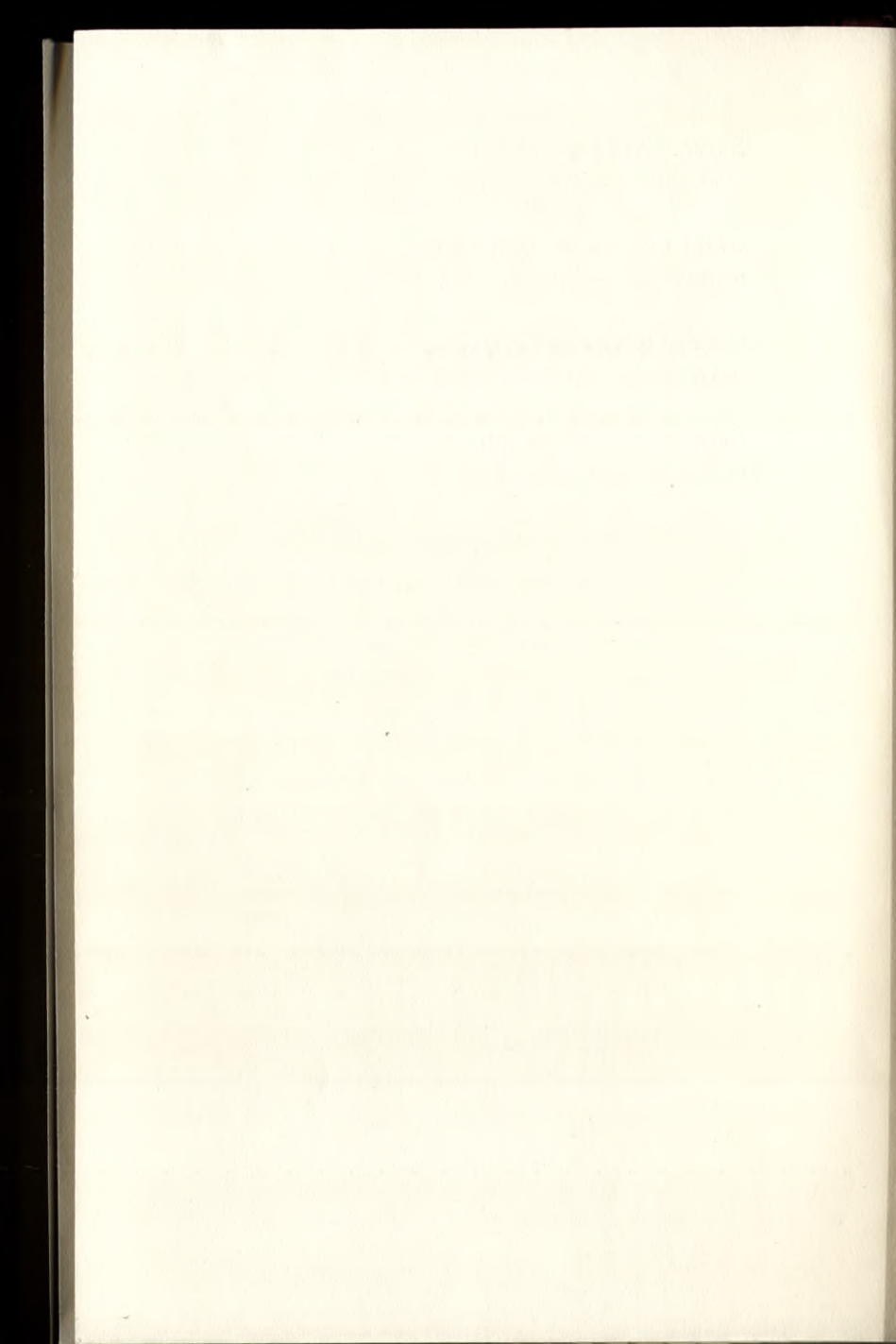
*Många klappar, stoj och skratt,
pappa själv får en Kungshatt.*

Säger: "Ska jag den betala,
eller kanske ni ha *S a l a*?"

Gryta ny, som ej skall rosta,
mamma får — "vad kan den *K o s t a*?"

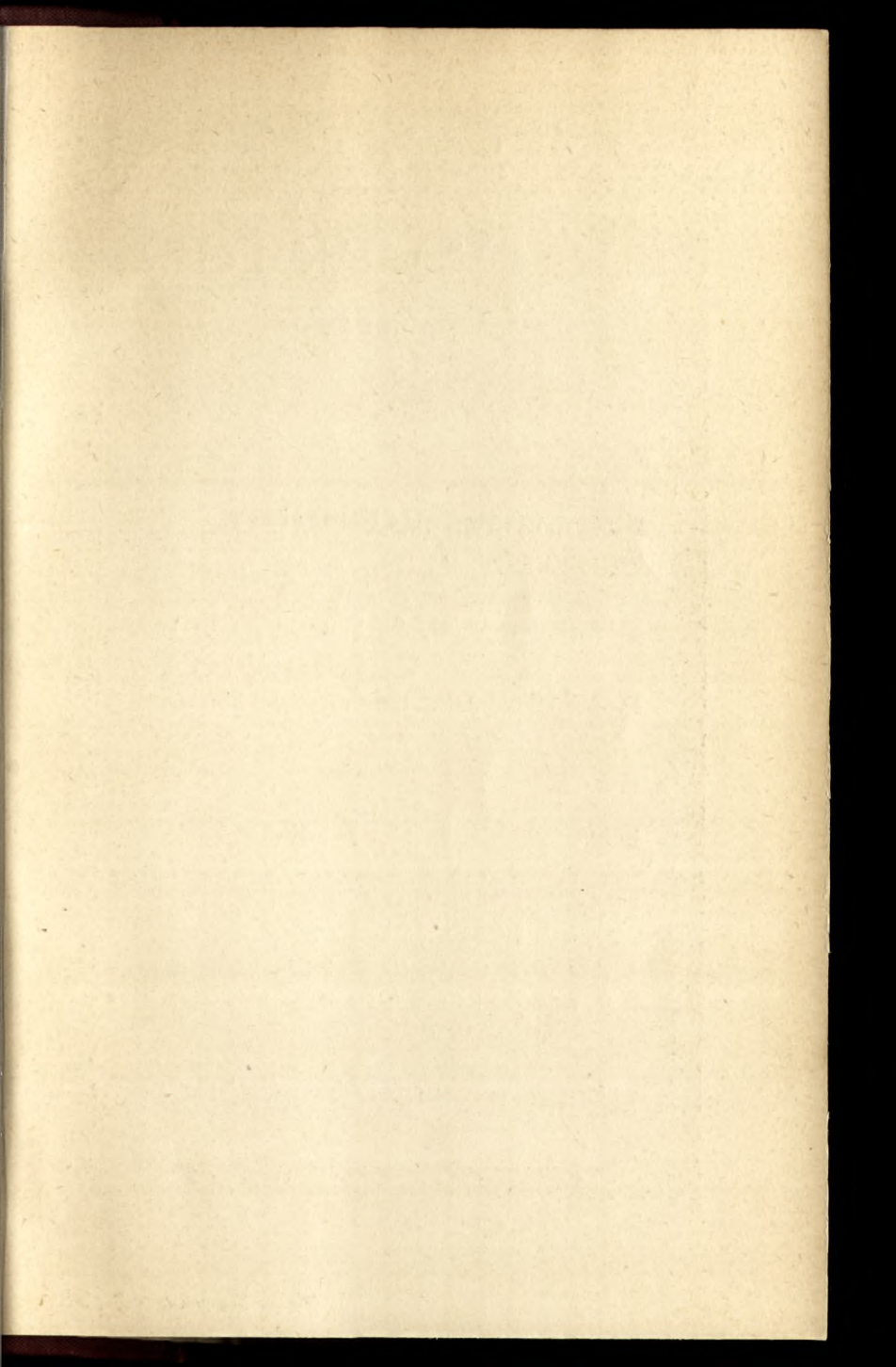
Om den minste står dispyten,
pappa säger endast: "*S n y t e n!*"

Detta skrevs utav en dåre
mellan jul och nya *A r e*.

2/6
236 k

Av

samma författare

har förut utkommit:

D Ä R D I K T E R

Pris 1:85 kr.

Nyare förströelselitteratur:

BERNFELDT, B., En man söks. Satirisk
filmroman. 4.50.

BIRMINGHAM, G. A., Spanskt guld. 3.75.

” ” Lalage och jag. 3.75.

FLETCHER, J. S., Den mystiske kinaman-
nen. 3.75.

” ” Charing Crossmysteriet.
3.75.

ROSENBERGER, E., I Indiska kärleks-
gränder. Ur en skeppsläkareslagbok. 3.75.

STILGEBAUER, EDW., Ulla Ul. Seder-
oman kallad "Den tyska 'Nana'" 4.25.

WINBERG, OLA., Guds bästa barn. Skild-
ringar från den övre- och undre socialist-
världen. 4.50.

THURE WAHLEDOWS FÖRLAG

6000212422

Göteborgs universitetsbibliotek

1.65
JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

